

Tháng 7, 2015

CHIẾN LƯỢC CỦA GIẶC

Vét hàng, Tàu Cộng thu mua:
Heo, gà, vịt, trứng, đường, cua, rùa, bò...
Doanh nhân? Tình báo thò lò:
Mè, tiêu, hải sản..., đến trò cao su.

Nguồn cung cạn kiệt, tận thu:
Cau non, lá nồm, vỏ phù, rễ thâm,
Xơ dừa, hạt giống, quế, trầm...
Đào, cưa, chặt, đốn... đã tâm lộ dần.

Việt gian, Việt Cộng giết dân
Thị trường tràn ngập tử thần tinh vi
Người dân chẳng biết chí nguy
Đảng say chiến thắng biết chi nguy nài.

Bao nhiêu xáo trộn bất an
Chỉ ông nhà nước hoàn toàn ngủ say
Rước “thương lái... lạ” qua đây
Formol, hóa chất... nhãn Tây, làm: Tàu
Bán cho Việt Cộng làm giàu
Mang về: thực phẩm, hoa màu ngọt ngon

*

Dân ăn gạo nhựa: gầy mòn!
Đảng: tiền đem rửa. Ai còn đấu tranh?
Ý Nga, 31-7-2015

RÕ RÀNG RA RẮC RỐI

Thị trường chứng khoán sụp đổ
Quả bóng địa ốc vỡ tan
Tàu Cộng đang tự bóp cổ
Việt Cộng theo đóm ăn tàn?

Hiệp ước Hồ Tương Phòng Thủ
Phi, Nhật chuẩn bị thức, canh.
Căn cứ quân sự Cam Ranh:
Việt Cộng làm gì? Đang ngủ?

“Trung Ương” chen chúc chật chội
Chưa từ bỏ đi hàng đôi?
Vận Nước: đêm dài tầm tối
Toàn đảng như trẻ nằm nôi.

Mèo cào đòi xẻ vách vôi
Lãnh đạo sai đường, lạc lối
Thiên đường đỏ, nhỏ, xa xôi
Rõ ràng ra rất rắc rối!
Ý Nga, 31-7-2015

*Phi và Nhật đã ký với Mỹ hiệp ước này.

*Căn cứ quân sự Cam Ranh có một vị thế chiến lược
rất quan trọng.

LindaCreations

Già Ta Sinh Hoạt Nơi Xứ Mỹ

Trong bài viết Già Tây Già Ta, Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc có nêu ra những khác biệt giữa “Già Tây” và “Già Ta” về phương diện sinh học và văn hóa rất thú vị và dí dỏm như sau:

“Già Tây (hay Già Mỹ cũng được) thường hay dẫu tuổi, nhất là phụ nữ. Già Tây, đàn ông cũng như đàn bà, thích ăn mặc đúng mốt, thường tạo dáng dấp cho trẻ

ra vì xã hội Âu Tây tôn trọng tuổi trẻ, sức mạnh, nhan sắc. Già Tây thường sống cách ly với con cháu trong những nhà nuôi người già nên vui với bạn bè cùng lứa tuổi sống trong các trung tâm này.

Già Ta hay làm bộ già hơn tuổi thật. Già Ta thường được xã hội tôn trọng với tập quán “kính lão đắc thọ”. Già Ta thường sống chung với con cái, được chơi đùa với trẻ con. Già Ta tuy có bận bịu, vất vả với con cháu, nhưng thấy vui, thấy mình còn có ích.

Tuy nhiên, Già Ta bây giờ sang xứ Mỹ, ít nhiều gì cũng phải sống theo nếp sinh hoạt của Già Tây. Ở Mỹ có nhiều chương trình, nhiều tổ chức giúp đỡ, chăm sóc cho người già khá tốt về mặt sức khỏe cũng như về tâm lý xã hội.”

(Nguồn: Trích bài viết Già Ta Già Tây của BS Đỗ Hồng Ngọc)

Người viết thuộc vào lứa tuổi “ngũ thập niên tiền, nhị thập nhất”, từ hơn 10 năm nay tôi đã được Sở An Sinh Xã hội Mỹ ưu ái gửi thẻ Medicare và được hưởng lương của Tổng Thống Obama sau hai mươi năm làm việc và đóng thuế đầy đủ cho chính phủ. Phu quân của người viết cũng đã vui thú điền viên vì bây giờ chúng tôi đã làm tròn bổn phận công dân đối với chính phủ rồi. Có lẽ chúng tôi có sao Thiên Mã chiếu mạng hoặc có mọt ruồi mọc ở dưới chân hay sao, nên chúng tôi thích đi tiêu ngạo giang hồ, thích đi sinh hoạt ở những tổ chức dành cho “những người không còn trẻ nữa” để vui với tuổi vàng của mình.

1- Bởi thế chúng tôi thường đi sinh hoạt ở Hội Người Việt Cao Niên Oregon ở Hollywood Senior Center (1820 NE 40th Ave, Portland, OR 97212). Hội Người Việt Cao Niên Oregon sinh hoạt mỗi tháng vào các ngày thứ bảy tuần lễ thứ 2 và thứ 4 mỗi tháng từ 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa.

Mục tiêu hoạt động của HCNOR là để kết nối thân tình, tương thân tương trợ, chia sẻ kiến thức về phương diện sức khỏe, dinh dưỡng, đời sống gia đình, văn chương nghệ thuật, kỹ thuật khoa học, kinh nghiệm sống giữa những người cao niên.

Chúng tôi đã sinh hoạt trong Hội Người Việt Cao Niên hơn chục năm rồi.

Thú thật, mới đầu chúng tôi đến với HCN với mục đích học điện toán do Nhóm Nhân Ái tổ chức để mở mang kiến thức về phương diện khoa học kỹ thuật điện toán, để liên lạc với thân nhân, để giao du với bạn bè trên khắp thế giới qua mạng. Tuy nhiên tình cảm thân ái giữa những người cao niên này mỗi ngày một phát triển tốt đẹp vì chúng tôi cùng một lứa tuổi như nhau, cùng một bến đời tâm sự như nhau nên cùng tìm đến với nhau, tìm niềm vui tuổi già nơi xứ Mỹ. Và như thế chúng tôi đã sinh hoạt khá lâu ở Hội Cao Niên này.

Hội Người Việt Cao Niên cũng đã tham gia và đóng góp tích cực trong các hội Tết tại Portland, tham gia phụ giúp làm xe hoa để diễn hành trong Ngày Hội Rose Festival tháng Sáu hằng năm, tham gia Hội Tết Trung Thu dành cho thiếu nhi do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức. HCNOR tổ chức sinh nhật hằng tháng cho các hội viên, tổ chức du ngoạn ngoài trời khi thời tiết tốt v.v... Năm nay, Hội Cao Niên Oregon tổ chức một buổi triển lãm hoa đào trong tháng Hai rất thành công.

Xin mời quý vị xem một vài hình ảnh về buổi triển lãm hoa đào này qua một youtube do người viết thực hiện dưới đây.

Triển lãm hoa đào tại Portland, Oregon ngày 2-7-2015

<https://www.youtube.com/watch?v=H6mIrGPAiVs>

Muốn biết thêm chi tiết về HNVCNOR, xin liên lạc với cô Mary Nguyễn, thủ quỹ Hội qua số phone 503-975-4798.

Cô Mary Nguyễn là một nhiếp ảnh gia xuất sắc, có tinh thần hợp tác và tinh thần trách nhiệm cao độ với các sinh hoạt cộng đồng. Cô cũng là ủy viên xã hội trong ban chấp hành CĐVNOR. Xin cảm ơn tinh thần phục vụ xã hội của cô Mary Nguyễn.

2- Gần đây chúng tôi cũng đến sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại Trung Tâm Y Tế và Sức Khỏe Châu Á (Asian Health & Service Center) tại địa điểm 3430 SE Powell Blvd, Portland, Oregon 97202 vào mỗi buổi sáng Thứ Năm từ 9:30 đến 12:00 sáng với những sinh hoạt Miễn Phí bao gồm:

- Gặp gỡ và trò chuyện với những người trong cộng đồng Việt Nam
- Tập thể dục từ 9:30 đến 10:15 AM
- Học hỏi và thảo luận về các chủ đề sức khỏe và văn hóa.
- Xem phim và kịch Việt nam
- Được hướng dẫn giúp đỡ về các dịch vụ an sinh xã hội, bảo hiểm sức khỏe dành cho những người có lợi tức thấp.
- Từ 11:30 AM đến 12:00 PM có bữa ăn trưa dinh dưỡng miễn phí dành quý vị cao niên.

Quý vị cao niên người Việt có thể đến sinh hoạt thêm với “Nhóm Sinh Hoạt Phụ Nữ” vào ngày thứ Tư để học hỏi thêm về các chương trình đặc biệt dành cho phụ nữ và các học viên có bệnh mãn tính và cũng được ăn trưa miễn phí.

Quý vị cao niên trên 60 tuổi cũng có thể đến ăn trưa miễn phí vào ngày Thứ Ba từ 11:00 AM đến 12:00 tại địa điểm nói trên luôn.

Quý vị được ăn cơm gạo lức và thức ăn dinh dưỡng hợp khẩu vị Á Châu do nhà hàng nấu. Ngon lành chưa? Smile!

Chương trình sinh hoạt và ăn trưa miễn phí này đã có từ lâu, nhưng đa số những người tham dự là người Hoa. Nhóm Sinh Hoạt Người Việt chỉ mới bắt đầu sinh hoạt từ ngày 21 tháng 1 năm 2010.

Chi phí điều hành trung tâm một phần do chính phủ tài trợ, một phần do các cơ sở thương mại, các vị mạnh thường quân giúp đỡ trong các buổi tiệc gây quỹ hằng năm.

Trong năm qua, quý bà hội viên trong nhóm SHNV Portland đã tham gia màn trình diễn giới thiệu áo dài Việt Nam trong buổi tiệc gây quỹ vào tháng 10-2014 rất là thành công.

Mời quý vị xem màn trình diễn áo dài của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại tiệc gây quỹ AHSC 10-16-14 do người viết thực hiện qua link dưới đây:

http://youtu.be/TqopMcHYH_Q

Hiện nay có hai trung tâm AHSC: một tại Portland và một tại Beaverton. Muốn biết thêm chi tiết xin liên lạc với cô Cang Le, cô Thu Nhi, cô Tường ở trung tâm Portland, 3430 SE Powell Blvd, Portland, Oregon, số điện thoại 503-872-8822.

Nhóm Cao Niên người Việt AHSC Portland vừa mới được hướng dẫn đi viếng thăm Sở Thú Oregon ngày thứ bảy 7-23-2015 vừa qua. Các nhân viên của trung tâm AHSC (cô Cang, cô Thu Nhi, cô Tường) và các nhân viên thiện nguyện (anh Lâm, anh Kenny, cô Hiếu v.v..) đã tổ chức rất chu đáo và an toàn trong chuyến du ngoạn vui vẻ này từ 10:00 PM đến 3:30 PM. Chúng tôi được vào cửa miễn phí và được chuyên chở bằng xe hơi có máy lạnh bận đi lẫn bận về một cách nhanh chóng, an toàn do công ty Impact Northwest phụ trách. Xin cảm ơn trung tâm AHSC và quý vị trong ban tổ chức chuyến du ngoạn vui vẻ này.

Người viết chỉ là một thường dân tầm thường trong cộng đồng Việt Nam tại Portland, Oregon và nằm trong hàng ngũ “Già Mỹ Gốc Việt” đã về hưu, nên tôi muốn chia sẻ những tin tức nào đem lại niềm vui cho những ai thuộc “tuổi không còn trẻ nữa” như chúng tôi, để chúng ta cùng được sống vui sống khỏe như đã tâm tình trước đây trong bài thơ Sống Vui của tôi:

*“Quán vô ngã! Xin làm lành lánh dữ!
Quán vô minh! Dứt sạch nghiệp chướng sinh
Quán vô thường! Dẫn quyền thế, nhục vinh
Rồi cũng phải ra đi hai tay trắng*

*Xin hãy để cái Tâm mình vắng lặng
Đời Có Không, Không Có! Có gì đâu
Đĩ vãng xưa! Ngày chưa đến! Nhức đầu
Đừng nghĩ đến! Hãy sống vui hiện tại!*

*Vui một phút, nhìn cây Lành kết trái
Vui một giờ, ngắm hoa trở Thương Yêu
Vui một năm, Tâm An Lạc mỹ miều
Vui một kiếp, sống cuộc đời Chân Thiện
(Trích trong bài thơ Sống Vui của Srong Lam)*

Để được sống vui sống khỏe, chúng ta cũng cần giữ cho tâm hồn được bình yên, bạn nhỉ?

Xin mời quý bạn đọc tài liệu dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình của người viết hôm nay, bạn nhé. Smile!

ĐỂ GIỮ TÂM HỒN BÌNH YÊN

Không ai có thể cho bạn sự bình yên ngoài chính bạn.

Nobody can bring you peace but yourself.

Ralph Waldo Emerson

1- Tránh xa những cuộc đối thoại tiêu cực và người tiêu cực.

2- Đừng ôm ấp hận thù và sự giận dữ. Học cách quên lãng và biết tha thứ.

3- Đừng ganh tị với người khác.

4- Hãy chấp nhận những gì không thể thay đổi.

5- Hãy học kiên nhẫn hơn và tha thứ bao dung hơn với con người và sự việc.

6- Đừng nhìn sự vật, sự việc dưới quan điểm cá nhân, phiến diện từ một phía.

7- Đừng chìm đắm vào quá khứ mà bỏ quên hiện tại và làm ảnh hưởng đến tương lai.

8- Học cách thả lỏng tinh thần, trong một ngày hãy dành cho mình ít nhất là 10 phút để nhìn lại, để thư giãn tinh thần giữa nguồn sống hồi hả.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời quý anh chị thưởng thức youtube đẹp dưới đây của Wittydud để quên đi hôm nay ở Portland, Oregon “tỉnh lẻ đèn vàng” của người viết, nhiệt độ bên ngoài đã lên đến hơn 100 độ rồi đấy. Nóng quá! Smile!

Youtube Peace in Heaven 1080p HD

<https://www.youtube.com/watch?v=Ei3WKsyJtqI>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Srong Lam

*Hạnh phúc khi ta được là ta nhất
[Lê thị Mỹ-Công]*

Dạo Cối Thiên Đường

*Một con đường hồi tưởng
Để suốt đời ta đi...
Kỷ niệm là hương ngát
Quê hương là bóng râm
Khắp nẻo đường vạn dặm
Mặt trời ấm trong lòng!*

*Trên con đường hồi tưởng
Vẫn suốt đời ta đi...
Bạn hữu thơm hoa lá!
Vui bước đường ta qua...
Tình yêu cất tiếng ca
Véo von lời chim hát!
Giọt sương gieo sira ngọt...
Thương một sớm quê nhà...
Thoáng tiếng gà làng xa...*

*Theo con đường hồi tưởng
Ta trở về với ta!*

*Mang trong hồn hồi tưởng
Ta dạo cõi thiên đường...*

Lê thị Mỹ-Công

LẤY CHỒNG MỸ

Nguyễn Thị Thanh Dương

Chị Linh ghé vào nhà chị Bông để trao tận tay tấm thiệp mời đám cưới cô con gái, ở cùng thành phố, chị Linh đi chợ Việt Nam chỉ lái xe thêm 10 phút nữa là đến nhà chị Bông.

Nhìn nét mặt không vui vẻ lắm của chị Linh, chị Bông ngạc nhiên:

- Gần đến ngày đám cưới con gái, được con rể là bác sĩ tài giỏi có ai bằng sao chị Linh lại có vẻ buồn buồn thế kia?

Được bạn hỏi đúng tâm tư chị Linh liền tuôn ra:

- Bởi thế hôm nay tôi mới đến nhà chị trước là trao anh chị thiệp mời đám cưới sau là tâm sự đôi điều.

Chị Linh ngồi xuống ghé sofa đối diện bạn và tiếp:

- Chị Bông à, tôi theo đạo Công giáo, chỉ nhóm bạn cộng đồng nhà thờ Việt Nam thôi là bao nhiêu chuyện nhức đầu rồi, từ việc nhỏ nhặt như cách ăn mặc họ cũng phô trương hay dòm ngó nhau chứ đừng nói đến những chuyện quan trọng khác, thí dụ như chuyện tôi gả chồng cho con gái họ cũng dèm pha lắm điều.

Chị Bông ngạc nhiên ngắt ngang:

- Chị gả con gái đàng hoàng, trai chưa vợ gái chưa chồng thì còn gì để thiên hạ dèm pha?

- Chị Bông ơi, chỉ vì con rể tôi là người Mỹ...

Chị Bông lại cắt ngang:

- Người Mỹ thì đã sao?

- Thế đấy chị, các bà ấy lôi ra hàng đống lý do để chê bai chuyện tôi gả con cho người Mỹ. Họ nói nào là lấy chồng Mỹ hạnh phúc không bền lâu, con rể Mỹ không ưa mẹ vợ có ngày chúng tống tôi vào nursing home khi tôi già cả. Thà gả con cho người mình, cuộc sống có những điểm tương đồng về phong tục văn hoá, dễ ăn dễ nói...

- Người nước nào chẳng có kẻ tốt người xấu chứ.

Chị Linh cao giọng thở than:

- Nhưng điều cay đắng nhất là có bà mĩa mai con gái tôi sắp thành me Mỹ...

Lần này chị Bông phải kêu lên thẳng thốt:

- Trời ơi, thời buổi này còn có người suy nghĩ thế sao?

- Vâng chị ạ, một buổi sáng chủ nhật, thằng con rể tương lai đến nhà thăm chúng tôi và cùng chúng tôi đi lễ nhà thờ Việt Nam, trong đám đông có bà đã xì xào như thế.

- Theo tôi đoán là do lòng ghen tị mà ra thôi vì con rể chị là bác sĩ chuyên khoa mổ tim giỏi của bệnh viện thành phố. Thử anh chàng này mà muốn cưới con gái họ thì có ai từ chối vì những lý do như chị vừa nói không?

Chị Bông chua chát thêm:

- Có khi bản thân các bà ấy nếu có cơ hội đẩy đưa cũng lấy Mỹ chứ đừng nói là gả con cho Mỹ. Có một bà Việt Nam sồn sồn đi làm ở hãng được ông cai Mỹ tán tỉnh sao đó đã ly dị chồng để đi theo tiếng gọi tình yêu mặc cho chồng con can ngăn để giữ gìn hạnh phúc và danh dự gia đình.

- Tôi cũng nghe và biết vài chuyện tương tự như thế. Khổ cái là cộng đồng nhà thờ này nhỏ bé cứ nghe những lời xì xào sau lưng mình tôi thật khó chịu.

Chị Bông khuyên bạn:

- Đừng thêm để ý đến những lời cay độc của thiên hạ nữa, là những ghen tị hoặc những thành kiến trong suy nghĩ hẹp hòi của họ

- Riêng tôi thì... hơi lo là liệu mẹ vợ và con rể có nói chuyện thân tình với nhau được không? Thằng rể Mỹ này không biết nói tiếng Việt còn tiếng Anh của tôi thì lạng quạng.

Chị Bông trấn an bạn:

- Không sao, nó lấy vợ Việt Nam thì sẽ dần dần hiểu tiếng Việt Nam, mỗi bên có một ít vốn liếng ngôn ngữ của người đối diện thì mẹ vợ Việt Nam và con rể Mỹ vẫn nói chuyện được mà.

Chị Linh dí dỏm kể:

- Tôi có chị bạn mới từ Việt Nam đến Mỹ thăm con gái, chồng nó là người Mỹ, nghe con gái nói chồng nó biết chút ít tiếng Việt nên bà nói chuyện với con rể bằng tiếng Việt, con rể không hiểu bà nói gì nó chỉ trả lời đúng 3 chữ: "Anh không biết" làm bà vừa xấu hổ vừa tức giận vì con rể hỗn hào dám xưng "Anh" với mẹ vợ. Sau con gái giải thích là cô đã dạy chồng nói: "Anh không biết" từ câu tiếng Anh "I don't know".

Chị Bông bật cười:

- Thôi chị cứ vui vẻ lo đám cưới cho con gái, mấy người nhiều chuyện kia cũng có con lấy vợ lấy chồng cả đấy, biết ai sẽ hạnh phúc hơn ai...

Chị Linh mỉm cười:

- Nghe chị nói tôi thấy có lý và tự tin hơn. Cám ơn chị Bông nhé.

Vợ chồng chị Linh có một con gái duy nhất, chồng chị qua đời cách đây vài năm, con gái học ngành y tá 4 năm và làm trong bệnh viện nơi mà cô làm chung với anh chàng bác sĩ chuyên khoa giải phẫu tim người Mỹ, anh này vừa giỏi vừa đẹp trai, hèn gì các bà hàng xóm nhà chị Linh ghen tị.

Ngày nay nhiều gia đình Việt Nam ở Mỹ có con cháu lấy người Mỹ hay bất cứ người nước ngoài nào chẳng còn là điều ngạc nhiên hay hiếm hoi gì.

Tại Việt Nam, người miền bắc từng bao năm thù ghét và chống Mỹ trong thời chiến tranh nay con cháu họ cũng lấy Mỹ đầy ra.

Ngày xưa khoảng thời gian quân đội Mỹ sang miền nam Việt Nam chiến đấu bảo vệ cho nền tự do dân chủ miền Nam, nếu ai lấy chồng Mỹ thì bị xã hội kỳ thị và lên án gọi bằng hai từ “me Mỹ” một cách miệt thị.

Có lẽ họ ấn tượng từ những hình ảnh cô gái bán ba ăn mặc diêm dúa hở hang, váy mini ngắn cũn cỡn, ngả ngớn với lính Mỹ trên hè phố hay tại các quán ba. Đó là những cô gái quê, gái nhà nghèo vì thời thế, vì cuộc sống phải đi kiếm tiền trong môi trường ấy, xã hội đã không nhìn họ bao dung và thương cảm, trái lại còn vợ đũa cả nắm cho tất cả những phụ nữ nào kết hôn với người Mỹ là me Mỹ.

Ngày đó chị Bông là cô gái mới lớn.

Nhà mẹ cô Bông bán tạp hoá nhỏ trong xóm, đối diện nhà cô Bông là nhà ông Giàu, mà ông rất ... nghèo, lại có hai vợ, con đông. Tất cả ở chung một nhà, cuộc sống hoà thuận vì hai bà vợ đều biết sợ ông chồng và bà vợ hai biết thân phận kẻ đến sau nên luôn vâng lời bà vợ cả.

Căn nhà của ông Giàu vừa nhỏ vừa dơ bẩn, ban ngày các con ông phải ủa ra sân cho nhà bớt chật chội.

Ông Giàu làm nghề bán thịt chó đã lâu năm, tên ông luôn đi liền với nghề nghiệp là “Giàu thịt chó”, nghe nói ông bị ho lao vì uống rượu nhiều và ăn uống kham khổ thế mà hàng thịt chó của ông vẫn đông, làm ra con nào bán hết con đó trong ngày, chẳng ai sợ lây bệnh, chẳng ai chê nhà ông dơ bẩn gì cả.

Mảnh sân trước cửa là nơi ông Giàu thường đứng khạc nhổ và cũng là nơi mấy đứa con nheo nhóc của ông đứng đó chơi đùa và ... tiểu tiện mỗi khi chúng lười không chạy vào nhà.

Mảnh sân là nơi ông làm thịt chó, ông chất rơm ra sân để thui chó cho sạch lông trước khi chế biến. Mảnh sân cũng là nơi ông Giàu nấu nướng các món thịt chó. Ông bắc cái bếp ra sân để luộc thịt chó, nấu món rựa mặn, hấp dẫn nhất là khi ông quạt than nướng chả và nướng dồi lòng. Món thịt chó nướng thơm lừng, món lòng chó sau khi nhồi với đậu xanh, thịt nạc thịt mỡ, phổi phèo và gia vị đem phết mỡ nướng trên than hồng cho đến khi khúc dồi chín vàng, thơm béo.

Mặt tiền nhà ông Giàu mở ra một khung cửa sổ, ở đó là cửa hàng của ông, có treo một tấm bảng bằng miếng carton viết nguệch ngoạc mấy chữ “Giàu thịt chó nơi đây”. Một tảng thịt chó luộc treo lên móc và cạnh đó là treo bộ dồi lòng chó đã cuộn lại mà vẫn còn lũng lảng, trên bàn có cái thớt và con dao phay cùng với các gia vị mắm tôm, rau thơm ớt, giềng, v. v.

Cửa hàng ông Giàu chỉ đơn sơ thế mà ông đi qua bà đi lại đều nhìn và thèm thuồng, có người phải dùng chân ghé vào ném thử miếng thịt chó hay một khúc nhỏ lòng chó trước khi mua mang về nhà. Một con chó làm xong buổi sáng bán đến chiều là hết, các con ông chỉ được ăn cơm với nước sáo chó hay gặm xương.

Hai bà vợ thi nhau gánh nước thuê trong xóm để thêm thu nhập. Họ nghèo khổ và túng thiếu quanh năm nhưng hai bà cũng ... thi nhau đẻ năm một chứng tỏ ta đây được chồng yêu. Tổng cộng hai bà cho ông Giàu đàn con 12 đứa, mấy đứa lớn chỉ học xong tiểu học là ở nhà vì chẳng có tiền đâu mà quần áo, sách vở đi học tiếp, đứa lớn theo hai bà mẹ đi gánh nước mướn, những đứa nhỏ thì trông đứa nhỏ hơn..

Ông Giàu rảnh rang uống rượu và đi vòng vòng trong xóm tìm mua chó, ông đi đến đâu chó sủa đến đó, con này sủa con khác huà theo, hèn gì trong dân gian có câu “Chó huà”

Chắc lũ chó đánh hơi thấy ông Giàu là người đã giết đồng loại chúng hoặc mùi thịt chó còn ám trên người ông nên lũ chó gặp ông mới sủa tưng bừng như thế?

Ông tên Giàu nên đặt tên con toàn là cao sang và tử tế cho xứng nào là Ngọc, Ngà, Châu, Báu, Vàng, Tiền, Nghĩa, Nhân, ...

Đưa con gái lớn, con của bà cả tên Ngọc, vừa 17 tuổi là đi bán quán snack bar cho lính Mỹ để kiếm tiền phụ cha mẹ nuôi đàn em. Cả nhà ông Giàu đều dấu diếm chuyện cô Ngọc đi bán quán snack bar nhưng ở đời chẳng có sự thật nào dấu được mãi.

Đưa con gái lớn tên Ngà 16 tuổi của bà hai thì đi ở đợ cho một nhà giàu ở Sài Gòn.

Hai cô đi một thời gian khi về xóm đã trở nên xinh đẹp và khôn ngoan hẳn ra.

Cô Ngọc sang tiệm tạp hoá nhà mẹ cô Bông mua đồ và khoe với cô Bông tiếng Mỹ để học lắm, em biết nói tiếng Mỹ rồi. Cô Bông và cô Ngọc sà sà tuổi nhau nhưng cô Ngọc ra vẻ lịch sự gọi cô Bông bằng chị xưng em.

Cô Bông liền thử tài cô Ngọc:

- Ngọc thử nói một câu tiếng Mỹ đi
- Em nói nè “xe đạp” đồ chị là gì?

Thấy cô Bông ngẩn ngơ, cô Ngọc liền giải đáp:

- Chị đi học mà không hiểu tiếng Mỹ bằng em “Xe Đạp” có nghĩa là “Im miệng lại” đó.

Suy nghĩ mãi cô Bông mới hiểu chữ “xe đạp” là từ chữ “Shut up”

Cô Ngọc mua đồ trả tiền xong và đòi xem sổ nợ của mẹ cô đã mua thiếu, tờ giấy ghi nợ của mẹ cô dài như số táo quân, nợ bao nhiêu là cô móc bóp ra trả bấy nhiêu

Cô Ngà không nhiều tiền bằng chị, nhưng cô ở với chủ sang trọng giàu có, cô mặc quần áo thừa của con gái ông bà chủ trông cũng ra vẻ tiểu thư, ai biết là cô đi ở đợ.

Một hôm bà cả sang nhà cô Bông mua thiếu mấy bó củi và tâm sự với mẹ cô Bông là con Ngọc sẽ lấy chồng Mỹ, bà đau khổ lắm vì nó sẽ là mẹ Mỹ mang nỗi nhục về cho gia đình, nó lấy Mỹ thì đừng hòng mang thằng Mỹ về nhà tôi. Bà đe dọa thế.

Cô Ngọc lấy chồng Mỹ thật, anh Mỹ gặp cô ở quán bar và yêu cô đòi lấy cô, anh không phải là anh lính Mỹ quèn, chức vụ cố vấn gì đó, anh thuê một căn biệt thự to lớn ở đường Nguyễn Huệ, Phú Nhuận để hai vợ chồng ở.

Cô Ngọc bị cha mẹ chửi mắng và cấm cửa không dẫn chồng về thăm nhà đã đành, chính cô cũng không dám về thăm, nhưng cô vẫn nhờ người quen mang tiền về giúp đỡ cha mẹ.

Dần dần không biết vì nỗi đau người ngoại hay vì họ nghèo khổ túng thiếu cần giúp đỡ, ông Giàu, bà cả đã lén lút đến nhà thăm con gái. Thấy nhà cửa cô Ngọc to lớn sang trọng, vợ chồng ông Giàu hoa mắt không tin là đưa con ít học nhếch nhác đầu bù tóc rối ngày nào của họ lại làm vợ một ông cố vấn Mỹ trí thức đẹp trai và ở nhà đẹp như dinh thự thế này. Mỗi lần thăm con gái bà cả lại mang về bao nhiêu là đồ ăn và bánh trái, đồ hộp của Mỹ mà con gái bà ăn không hết. Bà cả đã dặn dò cô Ngọc:

- Hai vợ chồng sao mà mua nhiều thứ thế ăn làm sao hết. Con cứ để dành những thứ còn thừa, lần sau mẹ lên lấy về, đừng cho ai hay đồ đi.

Bà cả bắt đầu hí ra và khoe với mẹ cô Bông rồi khoe khắp hàng xóm về con rể Mỹ, về cuộc sống đầy đủ sung sướng của cô Ngọc. Nghe ai đó nói con bà là “me Mỹ” thì bà cả liền bênh con đối đáp:

- Tại tôi cấm cản không cho nó cưới hỏi, con gái tôi lấy Mỹ nhà cao cửa rộng kia kìa, bộ tưởng ai lấy Mỹ cũng được sao!

Cô Bông có lần đi qua đường Nguyễn Huệ ở Phú Nhuận đã tin những gì bà Cả khoe là đúng. Căn biệt thự to kín cổng cao tường, ai muốn vào nhà thăm cô Ngọc đâu phải dễ, đứng xó rớ ngoài cổng có khi còn bị chó trong nhà nhảy ra đòi cắn thì toi mạng.

Từ ngày có con gái lấy Mỹ ông Giàu vẫn làm thịt chó còn hai bà vợ đỡ phải gánh nước mướn. Ông Giàu hãnh diện tuyên bố với hàng xóm:

- Con Ngọc nó giúp đỡ tôi không cần làm thịt chó cũng đủ ăn, nhưng... cái nghiệp của tôi rồi, không làm thịt chó thì nhớ lắm.

Cô Ngọc là người đầu tiên lấy chồng Mỹ trong cái xóm này, người thứ hai là cô Thi con gái út của ông giáo Thịnh về hưu, cô Thi là người có ăn học, cô làm thợ ký hăng Mỹ và quen một anh kỹ sư Mỹ. Họ muốn kết hôn. Gia đình ông Thịnh ra sức ngăn cản y như gia đình ông Giàu trước kia. Cô Thi mang chuyện cô Ngọc lấy chồng Mỹ ra, khen chồng cô Ngọc là người Mỹ tử tế liền bị mẹ đay nghiến:

- Cô có ăn học mà so sánh với con nhà ấy à? Nó vô học đi bán ba, thứ ấy không lấy Mỹ thì lấy ai?
- Mẹ làm như người Mỹ là rơm rác không bằng, mình ở nước nghèo thua kém nước Mỹ về mọi mặt mà mẹ lại khinh thường và kỳ thị họ là sao?

Bà Thịnh ngang tàng:

- Chẳng sao cả, cô mà lấy Mỹ, làm mẹ Mỹ thì nhà này từ cô.

Và nhà ông giáo Thịnh từ cô con gái út thật, từ ngày cô Thi lấy Mỹ không ai thấy cô về xóm, không ai nghe ngóng tin gì từ ông bà giáo, chuyện con gái lấy Mỹ của nhà này không kết thúc đẹp như nhà ông Giàu thịt chó.

Một năm sau nhà ông giáo Thịnh dọn đi vì xấu hổ với hàng xóm láng giềng, con gái cãi lời cha mẹ, tự kết hôn với Mỹ chẳng khác nào từ bỏ gia đình đi theo trai.

Người Việt Nam mình xem ra kỳ thị đủ thứ, chẳng riêng gì chuyện lấy Mỹ, mà người Việt Nam với nhau vẫn còn kỳ thị nào là khác tôn giáo, khác miền, kẻ miền Nam chê miền Bắc miền Trung khát khe, hà tiện, hoặc ngược lại người miền Nam bị người hai miền kia chê là “ăn xài hoang tàn, sống hời hợt không biết lo cho tương lai”, rồi người giàu chê người nghèo, người có học khinh thường người ít học mà bao mối tình duyên của con cái phải trắc trở lỡ làng.

Biến cố 1975 cô Ngọc theo chồng về Mỹ cùng với hai con nhỏ, gia đình ông Giàu phải đi kinh tế mới, chẳng biết nơi vùng đất mới ấy ông Giàu có bỏ nghề làm thịt chó cùng hai bà vợ cày cấy ruộng vườn được không?

Khoảng chừng 10 năm sau thì thằng em cô Ngọc tên Nghĩa về thăm xóm cũ, gặp chị Bông hỏi thăm gia đình thì Nghĩa kể:

- Vợ chồng chị Ngọc vẫn sống với nhau. Cha em đã bỏ kinh tế mới dọn ra phố ở, cha trở về nghề làm thịt chó, hai bà mẹ nhờ có vốn của chị Ngọc gửi về và các con đã lớn đỡ đần nên ra chợ bán buôn đỡ vất vả hơn làm ruộng làm vườn kinh tế mới.

Chị Bông khó mà hình dung ra cô Ngọc lúc này, cô Ngọc đang ở nước Mỹ vẫn minh giàu có còn chị Bông thì nhếch nhác nơi quê nhà xã hội chủ nghĩa.

Năm 1991 gia đình chị Bông sang Mỹ định cư, từ một người quen cùng xóm cũ chị Bông nghe được tin tức nhà ông giáo Thịnh, kết cục huy hoàng hơn nhà ông Giàu thịt chó. Cả nhà ông giáo Thịnh, dâu, rể, cháu đều theo vợ chồng cô Thi sang Mỹ từ tháng Tư năm 1975, dĩ nhiên là nhờ công chàng rể Mỹ.

Đám con cháu ông giáo Thịnh theo truyền thống của gia đình và đất lành chim đậu đều ăn học giỏi giang thành tài. Ông bà Thịnh rất quý chàng rể Mỹ, nhờ nó mà cả nhà ông đã đổi đời.

*****

Chị Bông cảm tấm thiệp cưới con chị Linh lên ngắm nghía, bên nhà trai tên họ người Mỹ, bên nhà gái tên họ Việt Nam, chị sẽ đi dự đám cưới và cầu mong cho hai trẻ trăm năm hạnh phúc, hai họ mãi qua lại thân tình.

Chị cũng mong rằng không còn những thành kiến “Me Mỹ” như ngày xưa về người phụ nữ Việt Nam lấy Mỹ nữa, có những cảnh đời người phụ nữ phải dần thân kiếm sống, có những mối tình Mỹ Việt tẻ

hại chẳng ra gì, nhưng bên cạnh đó cũng có những mối tình đẹp, những lương duyên tử tế của phụ nữ Việt lấy chồng Mỹ, đời thường và bình thường như bất cứ mối lương duyên nào dù cùng chung hay khác biệt màu da và chủng tộc.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(July, 29- 2015)

Bay Đi Chiếc Lá Vàng ...

*Tình em như chiếc lá
Yêu anh thuở đam chồi
Lung linh trong nắng ấm
Quán thân cảnh trăm năm.*

*Hồn lá vương tình mộng
Trong nắng chiều đong đưa
Thì thầm theo gió hát
Yêu thương mấy cho vừa.*

Anh đâu rồi?

Chúng mình đang sống quá êm đềm

Sao anh đành bỏ lại mình em?

Ra vào ngẩn ngơ, mình với bóng

Thực, huyền chấp chờn trong bóng đêm

Chẳng phải tại anh, chẳng tại em

Lòng em sao đau xót thế này

Bắt đèn anh đó, đèn anh đó ...

Lệ nào đang làm mắt em cay

Đỗ Dung

ĐỜI NHƯ MÂY TRÔI

Khép mi

Nhìn thấy người cười

Nụ cười của thuở

Một thời bên nhau

Mở mắt

Ôi chao ! nghẹn ngào

Tiếng Từ Quy hát...

Lòng đau buốt lòng

Khép mi

Tựa cửa bên sông

Vàng trắng nguyệt quế

Hư không bóng chàng

Mở mắt

Hiu hắt trăng tàn

Ra vào đối bóng

Đau càng thêm đau

Làm sao

Voi nổi nhớ nhau !!!

Phải đâu tình phụ

Lệ trào thâu canh

Khép mi

Lại nghĩ về anh

*Một mai duyên đôi lứa
Lá xa cành bâng khuâng
Rơi xuống thềm hoang lạnh
Bên cội già rêu phong.*

*Xác ươm mầm xanh mới
Mùa xuân đến đẹp ngời
Dấu tình hoài viễn mộng
Bao giờ thôi cơn mơ.*

*Bao giờ thôi giông tố
Run rẩy chiều tan mơ
Em lao đao tình đắm
Giữa dòng đời bơ vơ ...*

*Lạnh lòng thuyền xa bến
Dáng liễu buồn mênh mang
Ngẩn ngơ theo cánh gió
Bay đi chiếc lá vàng ...
Ngọc Quyên*

Mở mắt lạnh vắng
Loanh quanh bóng mình
Khép mi
Lại thấy an bình
Giăng tay hai đứa
Tự tình rong chơi
Mở mắt
Đời, như mây trôi
Mình ta nhìn chiếc lá rơi bên thềm
Bên trời anh có nhớ em !!!

Kiều Mộng Hà
AUSTIN , July /7-2015

Khoảnh Khắc

Trăng treo lắt lẻo cành không
Để tôi đứng đó với lòng vẫn vương
Bên kia
Một Góc
Quê Hương
Trông trăng ai đó... có buồn như tôi!
Không sao, chỉ một vùng trời
Tối đen như một nhánh đời rẽ ngang
Quê Hương ơi mộng điều tàn
Nhìn trăng lệ nhỏ hai hàng chia ly!
Bao giờ tôi được ôm ghi
Bóng trăng quê mẹ bên bờ đại dương
Linh Đắc

LÁ THƯ NGƯỜI CHIẾN SỸ

Thưa các Anh,

Chúng tôi là chiến sỹ,

Đã cùng Anh một thời là huynh đệ chi binh.

Cùng chung vai, sát cánh giữ Hòa Bình,

Cho non nước Việt Nam:

Quê hương mình yêu dấu.

5 năm,10 năm,15năm ...

Cùm gông, đói, lạnh,

Nơi thâm sơn heo hút chẳng hẹn về.

Bao anh em bỏ xác chốn sơn khê.

Cả nửa Việt Nam nã nê xơ xác.

Anh và tôi đã cùng rơi nước mắt,

Thương huynh đệ chi binh, tan tác bốn phương trời.

Chúng tôi nay thân lưu lạc xứ người,

Tôi cùng Anh đã đổ bao xương máu,
Ngang dọc quân hành, Bến Hải-Cà Mau.
Chiến tuyến gian nguy, địa đầu lửa khói,
Gói súng đêm rừng,
Vượt suối trèo non.
Mũ đỏ, mũ nâu, mũ đen, đủ cả,
Thủy, Bộ, Không quân, Thiết giáp, Pháo binh.
Quân khuyến, Truyền tin, Chiến tranh Tâm Lý....
Oai dũng, hiên ngang, gan dạ, anh hùng.
Dưới đạn bom thù,
Vùng hỏa tuyến quyết xông pha,
Mong non nước tháng ngày hoa an lạc.
Cho nhà nhà ấm no, trẻ già ca hát,
Cho cây trái xanh nương, lúa chín vàng đồng.
Rồi một ngày 75!
Anh cùng tôi sừng sốt,
Lệnh bỏ súng tan hàng!!!
Ta mất nước từ đây.
Chúng tôi sỹ quan, sống kiếp tù đầy,
Anh ở lại, cũng tháng ngày gian khổ.

May mắn có tự do, có người giúp đỡ,
Có áo com, có nhân quyền, có nhà có cửa.
Nhớ về các Anh, lòng dạ vẫn ghen ngào.
Thương các Anh vô cùng, thương biết là bao,
Những Huynh Đệ thuở nào cùng chinh chiến.
Thương các Anh thân dầm sương dãi nắng,
Mấy chục năm dài, cay đắng lắm than.
Mấy chục năm dài đời sống bấp bênh,
Lê lét chợ đời, thân tàn ma dại.
Chúng tôi nơi này, xót thương Anh ở lại,
Xin gửi chút ân tình, chia xẻ nghĩa Đệ Huynh.
Một chút áo com, xin gửi tặng các Anh,
Của ít lòng nhiều, lá lành đùm lá rách.
Mong ước ngày quê hương thôi nước mắt,
Huynh Đệ đoàn viên, bát ngát tình người,
Xiết chặt tay nhau, vui giữa lệ trào,
Hàn huyền mãi, kỷ niệm xưa: thời oanh liệt.

Hoài Hương

MỐI DUYÊN MƠ

Chị đã đến nhà tôi thăm chơi và cũng đúng lúc “ăn một cái Tết Việt nam” như lời đã hứa. Và chị không đi một mình, mà đi với người đàn ông Mỹ da trắng tên JAY, trẻ người và vui tính, hiện là chồng của Chị.

Thật là chuyện “khó tin mà có thật”, một duyên tình cứ như trong mơ ở thế kỷ 21 này, mà ngay cả những người trẻ, đẹp có bằng cấp mơ ước, chắc gì đã toại nguyện.

Chị là người đàn bà hiện đã có tuổi, không có điểm nổi bật về sắc vóc.

Từ lúc sinh ra ở một tỉnh lỵ miền duyên hải, đến khi vào trường trung học, chị chưa hề có mối tình lớn nào hầu đem cất giữ trong ngăn kéo con tim để làm kỷ niệm, ngoại trừ những người bạn cùng trường lớp theo chọc phá tán tỉnh, ghép đôi như hầu hết những cô cậu học trò tuổi vừa mới lớn ở cùng thời..

Năm mười bảy, nghe theo lời cha mẹ, chị lên xe hoa với một “Lính trận miền xa”. Đó là người con trai độc nhất trong gia đình người bạn của cha mẹ chị. Nhà anh khá giả, hai gia đình thuộc dạng “môn đăng hộ đối”. Có điều “con nhà giàu-học dở” nên anh thuộc nằm lòng câu về: “Rớt tú tài anh đi Trung sĩ” và anh bình thân thi hành nghĩa vụ quân sự mà không “chạy chọt” trong điều kiện có thể.. Chị lấy chồng mà không hề biết gì về tình yêu- theo lời chị kể.

Cuối năm mười tám, chị đã có đứa con trai đầu lòng, trong khi vẫn còn theo anh đang đóng quân trên miền cao nguyên đất đỏ.

Chị là một thành viên trại gia binh với nhiều người vợ lính khác. Nếu người Lính ra ngoài mặt trận chiến đấu một mất một còn vào những giờ phút “đụng trận”, thì những người vợ lính cũng thấp thòm chờ đợi, đọc kinh cầu nguyện cho những người chồng, người cha được trở về nhà bình yên. Trại gia binh cũng là một đơn vị Lính hậu cứ theo lời chị kể, mỗi khi đơn vị đi hành quân sắp về, là cả khu trại nhộn nhạo, nhộn nháo, chạy tới chạy lui để bắt tin xem “ai còn ai mất”. Hôm nào đơn vị trở về an toàn, coi như hôm đó khu trại gia binh làm tiệc ăn mừng, hôm nào có người tử trận, cứ y như rằng nguyên khu trại cùng để tang cho người chiến sĩ anh hùng đó. Còn chuyện bị thương vào nằm quân y viện, thì họ giúp nhau đi tìm thăm nuôi trong mọi điều kiện có thể.

Tình tương thân tương ái có, mà nhiều chuyện phức tạp cũng có, có nhiều trận ...đánh ghen vô tiền khoáng hậu cũng đã xảy ra, khi mà người hàng xóm sát vách cứ nghe tiếng đàn bà la oai oái bên hông nhà mình, định tông cửa vào can, kéo “thằng chồng vũ phu lính tráng” ulynh cô bạn mình, không sút gọng gậy càng cũng gãy răng, bầm mặt. Nhưng khi cửa nhà hàng xóm bung ra, thì hỡi ơi! người chịu sung vù bên má, trầy trụa một cánh tay không phải cô bạn yếu đuối của mình, mà là người ‘chiến sĩ can trường’ vừa trở về nhà từ vùng lửa đạn. Đánh ghen mà, người nào có tội thì phải ..chịu ăn đòn cho đôi phương hả dạ.

Trại gia binh nói chung là vui buồn lẫn lộn, nhưng cố nương nhau mà sống, vì chị không muốn ở một mình nhà mướn bên ngoài, trong khi anh cứ theo đơn vị đi hành quân liên miên. Cho đến một ngày, toàn khu trại gia binh đến căn nhà của chị để chia buồn. Anh là một trong bốn quân nhân hy sinh trong trận đánh kỳ đó, với nhiều người bị thương. Lúc này địch quân lần lần chiếm các tỉnh miền cao nguyên. Chị đưa xác anh về lại thành phố cùng với đứa con chưa đầy 4 tuổi đầu đã quấn khăn tang trắng, từ giã hẳn miền cao nguyên đất đỏ mà không hy vọng có ngày trở lại, trước khi xảy ra cuộc triệt thoái cao nguyên chừng vài tháng.

Thành phố chị ở cũng hứng chịu những cảnh tượng tang thương, mất mát buồn khổ khi mà “quân giải phóng” tràn vào thành phố đầu tháng tư năm đó. Gia đình chị bị ghép vào thành phần “tiểu tư sản” nên phải đi “kinh tế mới”, cộng thêm tội danh có chồng là “lính ngụy” dù đã

tử trận. Nhưng nhờ cha mẹ chị đã lớn tuổi, lại có nhà cửa, đất đai bị nhà nước tạm “quản lý”, trung dụng làm văn phòng hành chánh, gia đình chị coi như tạm thời “có công với cách mạng”, được phép ở lại thành phố, chị lại được thu nhận vào làm công nhân cho một “tổ hợp mì sợi” mà phần vốn cũng phải tự công nhân góp vào.

Rồi một ngày chị đành ôm con đi vượt biên, vì không thể chịu đựng nổi sự hà khắc của chính quyền mới, sự dòm ngó, theo dõi của những người “cách mạng ba mươi” đối với gia đình chị, dù đã “công hiến tài sản” quá nhiều, khi cha mẹ chồng chị cũng đã cho phép chị đưa cháu nội độc nhất của họ ra đi. May mắn thuyền của chị đi cùng nhiều người khác cũng xuôi chèo mát mái đến được bờ biển nước Phi, và xin tị nạn theo diện “đoàn tụ gia đình” với người thân đang ở Mỹ.

Sau khi được định cư ở đất Mỹ nhờ có người chị bảo trợ. Chị một mình đi học nghề thẩm mỹ và chí thú làm ăn dành dụm tiền để nuôi con ăn học.

Duyên phận đưa đẩy chị gặp người đàn ông thứ hai trong đời. Một đám cưới hẫng hoi để họ làm lại cuộc đời, vì người chồng hiện tại cũng từng ly dị vợ.

Một đứa con trai chung của họ ra đời. Cuộc sống tưởng chừng hạnh phúc sau mười năm chồng vợ chia xẻ vui buồn. Nhưng sau khi có cơ hội về thăm lại cha mẹ bên VN, chuyện như nhiều chuyện buồn khác thời nay, chồng chị lại có người đàn bà khác do bạn bè giới thiệu. Thế là có màn lục đục trong gia đình xảy ra, có cả chuyện tiền bạc bởi người chồng nuôi cô gái trẻ ở VN.

Cuối cùng chuyện phải đến đã đến, họ chia tay, đường ai nấy đi. Con trai chị có quyền được giữ.

Chị đi làm quản lý cho một Salon tóc&nail và sống với đứa con trai nhỏ, đứa con lớn của chị đã có được công việc làm tốt và có một gia đình đàng hoàng, tử tế.

Nhiều tháng đi qua, một người đàn ông Mỹ trắng bản xứ vẫn đến cắt tóc ở tiệm chị làm, ông ta tử tế với tất cả những người thợ trong tiệm, từ cô Maryan tóc vàng xinh xắn dễ thương, tới bà Michell da đen phục phịch, làm chậm mà chắc, hay cô Hiền người Việt nam nhỏ nhắn nhưng không nhỏ lời..., tất cả hay đùa vui với ông, vì biết ông vẫn còn độc thân, vui tính chưa hề có gia đình, và hiện tại cũng đã già từ cô bạn gái mắt xanh. Họ cố gán ghép ông cho cô Maryan, dù gì họ cũng đồng màu da chủng tộc, đồng tiếng nói chắc dễ thông cảm hơn. Và người thợ nào trong tiệm cũng hy vọng có ngày ăn tiệc mừng của họ, trong đó có chị.

Và một ngày ông Jay đến tìm chị khi biết chị đã ly dị hẫng hoi với người chồng bội bạc, qua lời kể của mấy cô thợ trong tiệm. Ông ngỡ lời muốn được phép đưa chị về nhà sau khi tiệm đóng cửa. Chị ngạc nhiên đến nỗi không tin vào lỗ tai mình, còn ngại vốn anh ngữ ăn đong, nên hiểu lầm câu nói. Nhưng không đâu, cả mấy cô thợ cũng đều trố mắt ngẩn tò te như chị, vì ông đã chọn chị trong nhóm người trẻ già cùng làm việc trong salon đó. Và họ trở thành một đôi “tình nhân” chênh lệch về tuổi tác, ngôn ngữ, có khác biệt màu da, văn hóa, nhưng ông Jay lại thương quý chị vô cùng. Và hôm nay ông đang có mặt tại nhà tôi.

-Jay! Ông có thể ăn được những thức ăn Việt nam nào? chồng tôi hỏi khi mời ông ngồi vào bàn cho bữa tiệc tất niên.

-Ồ, tôi có thể ăn nhiều thứ, kể cả “nước cờ mắm”.

Ông Jay hãnh diện trả lời, và ông nhấn mạnh chữ nước mắm với lối phát âm của đa số người Mỹ khi nói về món ăn “quốc hồn quốc túy” của người Việt Nam. Và ông đã thực hành những điều ông nói trong bữa ăn đầu tiên ở nhà tôi, từ cuốn chả giò, nồi canh măng kho thịt, hũ dưa món vừa dòn vừa mằn mặn ngọt ngọt ăn với bánh tét, đến nồi canh khổ qua, v.vv.. mà không có trở ngại nào, ngay cả việc cầm đũa để và cơm, gắp thức ăn ông còn biết ...trở đầu đũa.

Chưa bao giờ chúng tôi được gặp gỡ và nói chuyện thân mật với một người Mỹ bản xứ mà không phải là bạn cùng sở, lại nói chuyện một cách thân mật, thoải mái giống anh chị em trong gia đình như đang nói chuyện với ông Jay, nhất là nói chuyện về Phật giáo.

Ông Jay được sinh ra và lớn lên trong một gia đình thuộc giới “thượng lưu”. Cha ông là một Bác sĩ có phòng mạch riêng trong một thành phố nhỏ ở tiểu bang Wisconsin. Mẹ ông là một Giáo sư trường trung học. Gia đình ông có đến 5 người con mà ông là trai út. Lại được thừa hưởng vài nông trại bạc triệu từ dòng họ ông bà. Người anh cả là một giáo sư đại học, còn những người khác đều làm giáo sư như mẹ ông, chỉ có ông là ...lang bạt kỳ hồ sau khi ra trường 4 năm ở Đại học. Ông làm nhiều ngành nghề, kể cả ..tài xế xe lửa. Ông nói vì thích “mạo hiểm” nên đi cho biết. Và hiện tại ông đang làm nghề “buôn bán chứng khoán” mà khách hàng của ông là những ông bà người Mỹ lớn tuổi giàu có bạc triệu.

Trước khi ông gặp và thương chị, Ông không hề để ý đến những người “tị nạn Việt nam”. Đối với ông, đó là những người Á châu đến “ăn nhờ ở đậu” trên xứ sở của ông sau cuộc chiến tranh mà chính quyền của ông đã tham dự vào, chưa đến nỗi “kỳ thị” ra mặt. Cho đến một ngày ông té ngựa, khi đi vào nông trại của một người bạn thân. Con ngựa từ trước đến giờ vẫn quen để cho ông ngồi lên đưa nước kiệu chung quanh nông trại rộng chừng 5-7 mẫu gì đó, nhưng bữa đó nó trở chứng, hất tung ông lên trời, và ông đã té bất tỉnh nhân sự, phải nằm mê man đến 13 ngày trong phòng cấp cứu, khi tỉnh lại rồi phải một một thời gian dài mới bình phục hẳn. Trong thời gian này ông vào thư viện, và ông tìm đọc sách, sách nói về sự sống và cái chết. Những triết lý về cuộc sống, luật nhân quả, sự chuyển hóa luân hồi của kiếp người, tất cả đều tìm thấy trong những sách Phật giáo. Ông đọc nhiều sách của thiền sư Thích Nhất Hạnh (sau này, khi liên lạc với nhiều người VN tị nạn CS, ông biết thêm th/s Th. N.H là một người thuộc thành phần "phản chiến", phụ bạc chính thể và phần đất nước đã nuôi ông ta lớn lên và ăn học có bằng cấp). Ông bắt đầu nghiên cứu về Thiên, và ông hiểu ra rằng Thiên định là một nghệ thuật và tiến trình chuyển hóa tâm để tránh mọi ưu tư phiền não và có cái nhìn sáng suốt, thông cảm hơn giữa người và người, tránh bớt mọi tham sân si.... Ông tò mò tìm đến ngôi chùa Việt nam trong thành phố ông đang ở, và ông đã thấy nhiều người VN, nên ông đã bắt đầu tìm hiểu, đến gần với họ hơn, đến khi ông vào tiệm cắt tóc gặp chị, nói chuyện với chị, biết rõ hoàn cảnh và tính vượt khó để lập thân. Ông cảm phục chị và tình thương nảy sinh từ đó.

Và năm rồi, chị đã có cơ hội đưa ông trở về thăm quê hương Việt nam của chị sau khi họ chính thức kết hôn. Chị đưa ông về thăm một vài vùng quê hẻo lánh, ở đó có những người nghèo khổ, dù nước nhà đã “thống nhất” bao nhiêu năm, đã “đuôi Mỹ cút, Ngụy nhào”, nhưng sao bao nhiêu năm qua vẫn khổ sở vô cùng, ngày làm quần quật cũng chưa đủ tiền mua gạo để nấu cơm, có người cũng từng thuộc thành phần “gia đình liệt sĩ” có chồng, cha hy sinh cho “cách mạng”. Nhưng sự hy sinh của họ chỉ giúp cho đám “cán bộ” chóp bu ăn trên ngai trúc, ăn hối lộ, bóc lột sức lao động của người dân, nơi nào có “nhà cán bộ” thì con đường trải nhựa đến tận công rào, còn nhà dân, thì đường đất sinh lầy lội lổm sau trận mưa qua. Và từ chuyến đi đó, ông đã có phần hiểu biết về “bản chất” của Cộng sản. Để giúp đỡ những kẻ bần cùng của xã hội VN, ông đã bỏ tiền ra mua hàng tấn gạo và phân phát cho họ, một người Mỹ trắng tốt bụng được mọi người trong làng tán dương, khen ngợi, nhưng đó không phải là điều ông muốn. Ông bảo thế.

Ngày tiễn họ ra về sau một tuần đến thăm chơi nhà tôi. Chị và ông Jay, nhất là ông Jay hứa hẹn sẽ trở lại...nhiều lần nữa, vì thành phố nơi chúng tôi ở có nhiều người VN, đi dự lễ Chùa đầu năm, đi chợ Tết VN, vui quá. Ông Jay thật sự là một người Mỹ hiếm thấy, chúng tôi đã đưa ông đi ăn nhiều hàng quán VN, nơi nào ông đến đều tấm tắc khen ngon, ngay cả “quán Ông già”, quán cà phê nổi tiếng nơi chúng tôi ở, ông cũng thích đến ngồi vỉa hè để “xem ông đi qua, bà đi lại”.

Ngày trước ở bên nhà, mỗi khi có mối tình “dị chủng”, người đời vẫn dòm ngó xì xầm, gán ghép danh nọ, tội kia, có lẽ vì ..thành kiến, mà cũng vì nhiều lý do khác nữa, nên mới có từ “Me Mỹ- Me Tây”. Nhưng thời buổi bây giờ khác rồi, đã sống ở xứ người, con trẻ lớn lên trên “quê hương của chúng- nơi chôn nhau cắt rốn mà”! nên chuyện kết hôn với người bản xứ không còn là vấn đề đáng nói. Nhưng những người lớn tuổi như chị, gặp được một người bản xứ quá tốt về gần cuối cuộc đời, họ lo lắng cho đủ mọi vấn đề trong cuộc sống từ tinh thần đến vật chất, ngay cả từ "di chúc" cho cuộc sống mai sau. Đúng là chị đã gặp được mối duyên mơ! Xin chúc mừng cho chị.

Lê thị Hoài Niệm

LÀM SAO TU?

Nhiều “sao Bắc Đẩu” quá

Em khó lòng vượt xa

Cứ sống đời yên ả

Ồn ào nhường người ta.

Nợ nước chưa kịp đền

Thù Nhà chưa được rửa

Dân tuột dốc chưa lên

Vui gì mà nhảy múa?

Hôm nay nhớ hôm qua

Ớn tiền nhân chưa trả

Còn Cộng phi gian tà

Em làm sao tĩnh tọa?

Ý Nga, 23-7-2015

CÔ ĐƠN

Bạn bè tan tác, nhớ mà thương!

Không có ai khoe đẹp phố phường

Bạn hữu tìm đâu người đúng
hướng?

Thân đơn lủi thủi dặm đường
trường

Ý Nga, 23-7-2015

BAO GIỜ TÔI VỀ?

Họ tụng kinh “Về Quê”

Nghe riết hết dám về

Xứ người tạm nương náu

Ai chê thì cứ chê.

Hạ Vàng

Mây chiều nay lơ lửng
Giọt nắng chiếu lung linh
Phủ vàng khung trời hạ
Cành lá nghiêng lơ lửng.
Biển một bờ cát trắng
Nhìn sóng vỗ du dương
Từng đợt lên cao vút
Như vũ khúc nghệ thường.
Bên kia bờ biển ấm
Thái Bình Dương Việt Nam
Người hay chăng ta đã
Trải bao nổi thăng trầm.
Ta bên này biển Thái
Gom nhặt kỷ niệm xưa
Giăng đầy vùng ký ức
Dệt nỗi nhớ lặng thầm.
Hạ vàng rơi tiềm thức
Dấu tình thuở tóc mây
Những chiều đan bước hẹn
Vòng tay hứng nắng đầy.
Ta gom chùm sợi nắng
Gửi người chút dư hương
Hoài mong đôi bóng cũ
Bên nhau mỗi chặng đường.
Chúc Anh

Họ về về, đi đi

Kẻ: lãnh đạo ù lỳ

Dân không còn sinh khí
Nước đã khốn càng nguy!

Giặc ngoài sai thù trong
Dân mỗi miệng, đau lòng
Ai ngờ mà nhanh chóng
Mất rừng Bắc, biển Đông.

Dân đã đến đường cùng
Đâu rồi bao anh hùng?
Noi bao gương anh dũng
Mà cứu lấy non Sông?

Dẫu bất đồng, tương đồng
Lấy gì mà ung dung?
Quân thù chưa sạch bóng
Bạn có đau lòng không?

Ý Nga, 23-7-2015

Don't Worry! Be Happy!

Mấy ngày nay trên mạng internet loan truyền tin tức về động đất Vùng Tây Bắc Hoa Kỳ bản Việt Ngữ của VietPress Usa (7-16-2015) như sau:

“VietPress USA (16-7-2015): Tờ báo **The New Yorker** (Người Nữ Ước) cho hay rằng Cơ Quan Đồi Phó Khẩn Cấp của Hoa Kỳ (**FEMA** -Federal Emergency Management Agency) tính toán và vừa công bố rằng một Trận Động Đất Khủng Khiếp (Mega-Quake) có nguy cơ sắp xảy ra và tạo thành cơn sóng thần Tsunami lớn có thể làm sụp đổ một vùng rộng lớn dọc theo bờ biển tây bắc Thái Bình Dương chạy dài **từ Vancouver của Canada, qua Tiểu bang Washington State dọc theo bờ biển xuống đến San Francisco và phụ cận** (<http://www.businessinsider.com/fema-plans-for-a-devastating-seattle-area-earthquake-2015-7>).

Nếu như vụ động đất này thật sự xảy ra ngoài khơi gần bờ biển tây bắc Thái Bình Dương của Hoa Kỳ thì **theo dự kiến của FEMA thì sẽ giết chết ít nhất 13,000 người, làm bị thương lối trên**

70,000 người; trên 1 triệu người khác phải di dời vì không còn nhà cửa và 2.5 triệu người cần cứu trợ.

Các khoa học gia Hoa Kỳ nghiên cứu thấy rằng loại **động đất Mega-Quake này có sức chấn động trên 9.2 độ Richter**, thường xảy ra dưới đáy biển Thái Bình Dương đều đặn cách khoảng lối 243 năm một lần. Lần gần nhất xảy ra 300 năm trước vào ngày 26-01-1700 khi trận động đất Cascadia từ 8.7 đến 9.2 độ Richter đã tạo ra cơn sóng thần cao 600 foot (tương đương 18.28m) đã tấn công tàn phá khủng khiếp vào Nhật Bản (https://en.wikipedia.org/wiki/1700_Cascadia_earthquake)”

Tin tức này đã làm cho dân cư sống ở vùng Tây Bắc Hoa Kỳ hoang mang và sợ hãi. Các thân hữu mạng ảo của người viết đã bàn tán xôn xao. Người viết xin được trích đăng những lời góp ý của Giáo sư Huỳnh Chiếu Đăng, một thân hữu của người viết, để mọi người bình tĩnh đừng lo lắng quá nhiều nhé.

“Link này không phải là tiên đoán động đất sẽ xảy ra lúc này, mà là chỉ cách đề phòng và tiên đoán sự thiệt hại. Hai cách khác nhau xa.

Không ai biết được là "the big one" sẽ xảy ra trong tuần này hay tuần tới.

Còn chuyện đề phòng thì dân Cali và Tây Mỹ đã biết từ khuya, biết từ lúc sơ sanh tới bây giờ đầu sắp bạc. Khi sở khí tượng hay các khoa học gia các nhà nghiên cứu tiên đoán được 50% là sẽ có động đất trong tháng tới trong tuần tới thì TV nói tới liên liên, lập lại cách đề phòng, như dự trữ nước thực phẩm cho đủ 3 ngày (3 ngày chờ là thời gian để cho việc cứu trợ đến kịp).

Tôi nhớ trong những lúc đó trên dãy kệ bán nước uống của các tiệm thực phẩm thấy gần như trống trơn, thấy đèn pin (lần tiên đoán trước) cũng vui đi rất nhiều. Nhiều người chạy đi mua radio loại quay tay nếu hết pin.

Nay không nơi nào nói tới sẽ động đất nay mai hay tuần sau (hiện giờ là 17-Jul-2015). Mà người ta nói đừng hỏi IF, mà hỏi là WHEN. Còn như chúng ta tìm mấy hãng thông tấn nói về chuyện động đất thì sẽ gặp hàng trăm tin tức liên quan, nhưng tiên đoán xảy ra trong những lúc này là không thấy ai nói.

Tôi gọi tin sắp động đất được tung ra lúc này là tin vịt vì không hãng thông tấn uy tín nào nói tới hết. Người ta chỉ tiên đoán thiệt hại (kể cả vị Gs người Nhật) và nhất định sẽ xảy ra, chớ không hề nói lúc nào. Dân chúng ven biển Thái Bình sống trong hồi hộp từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, tuổi đã cao nhưng chưa gặp the big one. Trong khi đó thì miền đông nước Mỹ bão tố và tornado, lụt lội băng giá hoành hành đều đặn hàng năm. Dĩ nhiên là the big one sắp tới kinh khủng hơn nhiều.

Quý vị có nhà ven biển đang rầu.

(Nguồn: Trích email của GS HCD trong Quán Ven Đường)

Theo thiên ý của người viết, tất cả đều là do duyên nghiệp.

Nếu đã "tới số" rồi thì dù có chạy đằng trời cũng không thể thoát khỏi nghiệp duyên của mình đã tạo tác ra.

Chúng ta có lo lắng thì cứ lo chuẩn bị các vật dụng và biện pháp cần thiết khi có thiên tai xảy đến như các cơ quan cứu trợ của chính phủ đã từng hướng dẫn trước đây. Còn ngày nào xảy đến thiên tai và cái nghiệp duyên của mình đến thì cũng đành chấp nhận mà thôi.

Tôi vẫn hay nói đùa với bạn bè khi ông Trời điểm danh gọi đến tên mình thì đừng có "Dạ" hay say "Yes, I am here" thì xong ngay.

Bây giờ trong hiện tại, cứ sống vui sống khỏe với thân nhân, với bạn bè là vui rồi. Bạn đồng ý chứ? Smile!

Hơn thế nữa, có những kỳ tích có thể xảy ra trong những cuộc động đất mà chúng ta đều tin rằng đó là do duyên nghiệp. Tin tức một cậu bé 4 tháng vẫn sống sót thần kỳ trong cuộc động đất tại Nepal vừa rồi đã làm cho thế giới xúc động qua tài liệu dưới đây.

Bé 4 tháng tuổi sống sót kỳ diệu dưới đồng đồ nát suốt 22 giờ

CNN dẫn tin tức từ báo địa phương *Kathmandu Today*, quân đội Nepal đã cứu được em bé hôm 25/4. Dù bị chôn vùi chôn vùi dưới lớp đất đá, đồ nát suốt hơn 22 giờ, cậu bé 4 tháng tuổi vẫn sống sót thần kỳ.

Ban đầu, họ đã bỏ đi khỏi hiện trường do nghĩ rằng đứa trẻ không còn sống sau khi bị chôn vùi. Tuy nhiên, vài tiếng sau, họ nghe thấy tiếng khóc của em và quay lại giải cứu.

Đứa trẻ được các binh sĩ bê ra khỏi đồng đồ nát với gương mặt và cơ thể phủ đầy bụi đất nhưng vẫn lành lặn.

Em đã được chuyển đến bệnh viện và hiện ở trong tình trạng ổn định. Kết quả kiểm tra ban đầu cho thấy bé trai không có nội thương.

Một phóng viên của tờ báo *Katmandu Today* đã chụp lại hình ảnh em bé được giải cứu sau khi thảm họa động đất xảy ra, cướp đi sinh mạng của hàng nghìn người dân. Giữa đồng đồ nát, sức sống mãnh liệt của cậu bé khiến tất cả các nhân viên cứu hộ đều vô cùng kinh ngạc.

Tính đến nay, hơn 5.000 người đã thiệt mạng trong trận động đất mạnh 7.9 độ Richter tại Nepal. Con số này hiện đang tăng lên nhanh chóng khi đội cứu hộ mở rộng khu vực tìm kiếm, cứu hộ cứu nạn ra ngoài thủ đô Kathmandu. Lực lượng cứu hộ vẫn đang chạy đua với thời gian để tìm kiếm và giải cứu những người mất tích.

(Nguồn: Trích trong Tinh Hoa.net)

Mùa hè nóng nực, người viết xin mời quý thân hữu cùng uống một ly trà đá cho mát dạ và đọc những

câu chuyện vui vui dưới đây để quên đi nỗi lo lắng về một cuộc động đất không biết xảy ra lúc nào ở vùng Tây Bắc Hoa kỳ nhé. "Don't worry, Be Happy"!

Mời bạn tìm một chút vui vui, một chút thú vị khi đọc thơ của các nhà thơ xưa và nay dưới đây.

Ngày xưa, Tú Xương đã thốt lên rằng:

Một trà, một rượu, một đàn bà

Ba cái lắng nhăng nó quấy ta

Chờ được cái nào hay cái nấy

Có chẳng chờ rượu với chờ trà

Trần Tế Xương

Ngày nay, một thi hữu đồng môn của người viết, thi sĩ Lê Ngọc Hồ cũng thốt lên:

Một trà

Một bạn

Một hoa

Cùng ba thân thiết

Thăng hoa cuộc đời

Có khi khóc

Có khi cười

Có ba tận hưởng

Lộc trời an vui

Lê ngọc Hồ

Mỗi thi sĩ có ba thứ đã "quấy ta" như thế, nhưng hình như thi sĩ Lê Ngọc Hồ xem cái quấy ta này là "lộc trời an vui" ban cho ông, cho nên ông đã "có ba tận hưởng" với tâm hồn thiên vị và sáng khoái của một nhà thơ Thiên, mặc dù ông là người theo đạo Thiên Chúa.

Như thế Thiên không phải giới hạn cho Phật Giáo mà cho cả những tôn giáo và các lãnh vực khác nữa. Đặc biệt hơn nữa, xin mời quý bạn uống chén trà Triệu Châu này nhé.

Trà Triệu Châu

Tăng đến tham bái, Triệu Châu hỏi: "Ông đã từng đến đây chưa?"

Tăng đáp: "Dạ đến rồi."

- Vào trong uống trà đi.

Lại hỏi một Tăng khác: "Ông đã từng đến đây chưa?"

- Thưa con mới đến.

- Vào trong uống trà đi.

Viện chủ thấy vậy thắc mắc: "Quái ! Đến rồi cũng uống trà đi, chưa đến rồi cũng uống trà đi. Tại sao vậy cả?"

Triệu Châu gọi:

- Viện chủ.

- Thưa vâng.

- Vào trong uống trà đi.

Bình: Trà Triệu Châu bình đẳng, đối với kẻ cũ người mới đều thể hiện **tâm bình thường**. Viện chủ không bình thường mới thắc mắc nên cũng cần uống trà đi.

(Nguồn: Thiên là gì ? Giác Nguyên)

Mời quý anh chị cùng người viết uống một chén trà thiên qua youtube dưới đây :

<https://www.youtube.com/watch?v=IActYyB5xlc>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

THỬ THỬ MỖI NGÀY

-Anh ngưỡng mộ bởi em là phụ nữ

Ngoan, dịu dàng như thế những đóa hoa

Em đoan trang, xinh đẹp hơn ngọc ngà

Thật vô giá người hiền hòa em ạ!

Em thưa: -Dạ! Hiền hòa thật vô giá!

Dù phái nào cũng yêu dấu, dễ thương

Họ khiêm nhường (độ lượng không thiếu gương)

Tâm hướng thượng, mở đường. Đáng chiêm ngưỡng!

Anh chuyên hướng, đùa: -Mỡ, đường* nuôi dưỡng?

Bất bình thường, bá bệnh đó nha em!

Thà như anh: trông ốm yếu hơn em

Mà mạnh khỏe sống êm đềm phơi phơi

Rồi tán cuộc... hai đứa cười suốt buổi

Những niềm vui tiếp nối những ngọt bùi

Gửi mây trôi ru rắc rối ngủ vùi

Vui hoài nhé! Tình mình khoe êm ấm.

Á Nghi, 19-7-2015

NGƯỜI KHÓ TÍNH

-Sao anh sáng nắng, chiều mưa?

Bây giờ chỉ mới giữa trưa thưa Chàng!

- La bàn nhảy loạn, thưa nàng

Trước khi định vị kỹ càng: khó ngưng.

Nếu em đứng cánh lan rừng

Nắng mưa chớ ngại, không chừng đẹp hơn.

Á Nghi, 19-7-2015

ÊM Ắ

Ôi nhớ quá! Một con đường man mát

Hai hàng cây xanh ngắt chụm đầu vào

Cành vươn cao che hai đứa ngọt ngào

Vui chân sáo mình bên nhau đi dạo./.

Á Nghi** 19-7-2015

MỘT NGÀY KHÔNG NGOAN

Buổi trưa lười biếng nấu ăn

Buổi chiều thịnh soạn bánh chưng, bánh xèo

Hôm nay không muốn giữ eo?

Hoa khô, hoa hậu? Điềm, nghèo từ lâu!

Ngày mai chạy bộ tới đâu?

Hay anh cùng đánh võ cầu cho ngoan?

Á Nghi, 19-7-2015

Thương Về Ký Niệm

Giờ sách ra hai hàng lụy nhỏ
Quên chữ học bài vì bời nhớ thương ai.
(Ca Dao)

Tôi mơ thấy hai hàng cây phượng vĩ
Nơi sân trường hoa nở đỏ mái hiên
Các cô gái áo trắng nụ cười duyên
Làm ngỡ ngẩn anh học trò mới lớn.

Tôi tập làm thơ lòng vương sóng gợn
Đôi chín tâm hồn chớm mộng vẫn vờ
Có quá sớm khi chợt biết ước mơ
Rồi ao ước ngày mai thành thi sĩ.

Tôi đi tìm một chân tình tuyệt mỹ
Tiếng nói con tim vượt cả thời gian
Có đêm thao thức ôm giấc mộng vàng
Từng trang vở bài thơ tình viết mãi.

Tôi vẫn nhớ tiếng giảng bài sót lại
Nắng buổi chiều vàng ấm cả không gian
Mỗi độ hè về là bóng của ly tan
Mình xa cách chỉ còn thương tuổi ngọc.

Tia nắng lung linh bên thềm lớp học
Nhớ nhung chồng chất hồn động ưu sầu
Trường xưa lớp cũ bằng hữu về đâu
Trống vắng hồn tôi nghẹn ngào nuôi tiếc.

Đỗ Thị Minh Giang

Món Nợ Ân Tình

(Ngân Bình)

Tôi sang Mỹ cùng với Ba Dượng theo diện H.O - nhờ tờ khai sinh giả tôi có được qua những đồng tiền đút lót mà tôi trở thành con ruột của Ba. Cha mẹ tôi và một đứa em trai còn ở lại Việt Nam. Nhiều người rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao mỗi khi nhắc đến gia đình ruột thịt tôi có phần lạnh nhạt trong khi tôi lại rất thương yêu và chăm sóc Ba Dượng. Thật sự, tôi thương Ba Dượng hơn cha ruột của tôi rất nhiều. Tôi không biết điều đó đúng hay sai nhưng tình cảm luôn xuất phát từ trái tim, không thể gượng ép và cũng không thể theo một khuôn mẫu đã định sẵn. Duy nhất một điều tôi có thể hiểu được là cha tôi chưa một ngày bông ảm tôi nhưng Ba Dượng đã nuôi nấng tôi từ thuở ấu thơ.

Khi mẹ mang thai tôi được sáu tháng thì cha đã bỏ mẹ con tôi để vào rừng, theo “Quân giải phóng”. Mẹ ở lại, một mình một thân yếu đuối với cuộc sống vất vả nghèo nàn, vừa nuôi mẹ chồng, vừa nuôi con dại. Ngay lúc ấy, Ba Dượng tôi xuất hiện. Ông là một Sĩ quan trong Quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Từ Thành phố ông thuyên chuyển về nơi gia đình tôi đang sinh sống. Tôi không nhớ rõ những gì đã xảy ra, chỉ biết rằng đến khi bốn tuổi tôi mới có được một người mà tôi gọi bằng Ba. Ba là một người hiền lành, chân thật và rất vui tính, cởi mở. Ba chăm sóc bà nội như mẹ ruột, vì thế bà nội cũng rất thương Ba. Ngược lại, mẹ tôi không yêu Ba. Mẹ tiếp nhận Ba - một cuộc hôn nhân không giá thú - chỉ để tìm nơi nương tựa. Ba biết điều đó nhưng vẫn chấp nhận.

Năm bảy mươi lăm cha tôi bất ngờ trở về, còn Ba thì lại khăn gói vào “trại cải tạo”. Mẹ vui mừng vì sự trở về của cha bao nhiêu thì tôi lại đau lòng vì sự tù tội của Ba bấy nhiêu. Tôi không hiểu được tình cảm của mẹ. Tại sao với một người chồng hết lòng thương yêu mẹ mà trái tim bà vẫn dửng dưng? Tại sao chỉ một năm ngắn ngủi sống với cha mà tình yêu bà vẫn bền vững suốt cả chục năm hơn? Tại sao mẹ có thể chấp nhận việc cha đã có vợ khác và người vợ “đồng chí” của cha đã nghiễm nhiên trở thành vợ chính thức, còn mẹ, chỉ là một người vợ danh không chính, ngôn không thuận, để mỗi lần đến thăm, cha phải nhìn trước, ngó sau như một kẻ đang phạm tội ngoại tình. Chưa kể có lần vợ của cha còn đến nhà, mắng chửi mẹ là “dâm phụ” và cũng không cần biết bà nội tôi là ai, bà chổng nạnh xia xói:

- Cả nhà chúng mày phải tránh xa chồng bà, không thì bà cho chết cả lũ về cái tội cấu kết với cái thằng lính ngục đang ở tù rục xương.

Cha tôi nắm tay kéo bà vợ đi xềnh xệch trước những cặp mắt tò mò của hàng xóm. Mặt bà nội xanh như chàm, bàn tay cầm cây gậy run lên bần bật vì tức giận. Mẹ ngồi bệt xuống sàn nhà với những giọt nước mắt không ngừng tuôn chảy trên khuôn mặt lơ lơ, lảo lảo như người mất hồn. Tôi cũng không nhớ rõ cảm giác của mình lúc ấy ra sao nhưng hình như có một nỗi vui nào đó hiện đến rất nhanh khi tôi chợt nghĩ, đây cũng là một điều hay để giúp mẹ tôi sáng mắt ra mà nhận biết ai là

người thật sự yêu thương mình. Nhưng không, mẹ tôi vẫn tối tăm quay cuồng trong mớ tình cảm hỗn độn đó dù bà nội khuyên mẹ hãy quên cha tôi đi để lo thăm nuôi Ba đang chịu tù tội, đói khát. Phần tôi, tôi rất bất mãn trước thái độ của mẹ khi bà không có một chút quan tâm, lo lắng nào dù thật nhỏ cho cuộc sống của Ba trong cảnh khốn cùng. Mỗi lần theo cô Tư đi thăm Ba, tôi phải nói dối đủ điều về lý do tại sao mẹ vắng mặt. Dĩ nhiên, cô Tư cũng không muốn anh mình phải đau khổ - nếu biết được người vợ đầu áp tay gối đã nhẫn tâm phui tay, rũ bỏ tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm - nên cô dặn dò tôi phải nói dối với Ba rằng mẹ đi buôn xa không về kịp, hoặc bà nội bệnh bất ngờ mẹ phải ở nhà chăm sóc.

Có lần, sau khi thăm Ba trở về, tôi hỏi mẹ bằng thái độ khó chịu:

- Ba ở tù bốn năm rồi mà sao mẹ không đi thăm Ba một lần?

Mẹ trả lời một cách thản nhiên:

- Vì mẹ không thể phản bội cha con!

Tôi tức giận:

- Mẹ không thể, nhưng mẹ đã phản bội cha rồi.

Mẹ cho rằng tôi bất hiểu vì không phân biệt ai là cha ruột, ai là cha nuôi. Tôi cười chua xót:

- Con không cần biết ai là cha ruột, ai là cha nuôi. Con chỉ biết Ba là người đã cực khổ nuôi nấng con từ lúc còn bé. Con chỉ biết Ba là người đã bất kể hiểm nguy, giữa đêm khuya bế con đến Bệnh viện cứu cấp khi con đau nặng. Mẹ không nói cho con biết nhưng bà nội vẫn nhắc hoài chuyện ấy. Mẹ quay đi sau khi ném cho tôi ánh mắt giận dữ. Tôi biết mẹ không thể bỏ cha ruột của tôi, dù ông đối xử với bà tình không trọn mà nghĩa cũng chẳng tròn, nhưng ít ra bà cũng không nên rũ sạch ơn nghĩa cru mang của Ba hơn chục năm trời.

- Mẹ hãy dẹp tình cảm qua một bên để tỉnh táo suy nghĩ xem cha đối với mẹ như thế nào. Ông đi bao nhiêu năm trời không một tin tức. Chắc trong lòng ông không hề vắng vương, thương nhớ mẹ hay nghĩ đến đứa con chưa kịp chào đời. Bằng chứng là đứa con riêng của cha nhỏ hơn con một tuổi, có nghĩa là xa mẹ chưa đầy một năm cha đã có người đàn bà khác. Rồi khi trở về đây gặp lại mẹ, đáng lẽ cha phải giải thích cho bà vợ của cha hiểu ai là người đến trước, ai là người đến sau, chứ lẽ nào cha đứng đó để chứng kiến bà ta làm hùm làm hổ với mẹ, cứ y như mẹ cướp chồng của bà ta...

Nhìn bà nội ngồi ở góc bàn sứt sùi lau nước mắt, tôi cảm thấy ân hận nên quỳ xuống cạnh bà:

- Nội à! con không muốn nói những lời làm đau lòng nội. Nhưng thật tình con không thể nào chấp nhận thái độ bạc bẽo của mẹ con. Nội thử nghĩ, nếu như ngày xưa không có Ba thì cuộc sống của gia đình mình sẽ ra sao? Nội bệnh hoạn cũng một tay Ba lo thuốc men mà không hề phân biệt rằng, đây là mẹ chồng chứ đâu phải mẹ ruột của vợ tôi. Ba nuôi nấng con từ nhỏ đến lớn không rầy la một tiếng dù con có phạm lỗi lầm. Ba thương yêu con như một đứa con ruột thịt...

- Rồi sao nữa? Cái thằng Sĩ quan nguy đó cũng giỏi thiệt... nó dụ dỗ được mày đứng về phe nó để chống lại cha mẹ.

Cha tôi bước vào nhà, quăng cặp táp lên chiếc phản gỗ, tay đập bàn rầm rầm:

- Anh đã nói với em rồi, con bé này đã bị thằng nguy đó đầu độc mười mấy năm không thể nào tẩy nào được mà.

Tôi lùi lại, đứng sau lưng bà nội. Dù trong lòng cũng có chút nao núng, nhưng khi nghe cha xúc phạm đến Ba, tôi tức giận đến độ không còn biết sợ là gì:

- Thưa cha, cha có biết cái “thằng ngụy” xấu xa đó đã dạy con điều gì không?

-...

Tôi cười chua chát tiếp lời:

- Ông ấy đã dạy con, dù đi đâu xa cũng phải nhớ ngày giỗ của cha mà về nhà đốt nén nhang cho bà nội và mẹ vui lòng. Hồi mẹ được tin cha chết, mẹ khóc lóc, đau khổ nhưng không dám lập bàn thờ, thì chính cái “thằng ngụy” mà cha luôn miệng chửi rửa đã mang ảnh ba ra tiệm hình để rọi lớn, rồi đem về trịnh trọng đặt lên đầu tủ với lư hương, với chân đèn để làm bàn thờ cho cha. Nếu đêm nào mẹ lỡ quên vì bận bịu thì cũng chính “thằng ngụy” đó dù đã lên giường cũng vội vàng leo xuống để đốt nhang cho cha. Chưa bao giờ con nghe “thằng ngụy” đó nói một lời thất lễ với cha, nhưng cha thì lúc nào cũng chửi bới người ta, trong khi đáng lẽ cha phải cảm ơn người đã thay cha gánh vác việc gia đình. “Thằng ngụy” đó đã cho con thấy hình ảnh một người chồng, người cha cao thượng, nhưng cha thì sao?... cha hãy suy nghĩ lại để từ nay đừng bao giờ xúc phạm đến Ba của con.

Hình như tình thương đối với Ba đã cho tôi thêm sức mạnh và sự bình tĩnh để dũng dạc nói lên suy nghĩ của mình không chút sợ hãi. Điều đó khiến mẹ tôi lo lắng quá:

- Con này... ma nhập nó rồi hay sao mà ăn nói bậy bạ, hỗn láo!

Mặt cha tôi như xám lại, ánh mắt ông long lên sòng sọc, đôi môi mím chặt khiến khuôn mặt ông đanh lại, hung hãn không thua gì các diễn viên đang vào vai một nhân vật phản diện độc ác. Cha đưa chân đạp chiếc ghế văng vào bàn. Ông quay lại hét vào mặt mẹ tôi:

- Em dạy dỗ con cái như thế này đây hả? Nó nói chuyện với cha nó như một phượng mất dạy. Anh nói rồi... ngày nào nó còn ở trong nhà này anh sẽ không bao giờ đặt chân đến đây nữa.

Tôi nghênh mặt khiêu khích:

- Cha không cần đuổi con cũng sẽ ra khỏi nhà ngay hôm nay. Con xin nói thật... con không muốn gặp mặt người cha vô trách nhiệm, bỏ vợ, bỏ con mấy mươi năm rồi bây giờ trở lại trách vợ mình không dạy dỗ con. Cha có biết trách nhiệm dạy dỗ con thuộc về ai không?

Cái tách trà bay về phía tôi, chạm vào thành ghế bà nội đang ngồi vỡ toang. Tôi không biết nếu cái tách trúng ngay đầu bà nội thì việc gì sẽ xảy ra? Có lẽ tôi lại hứng thêm một cái tội “Tại cái con mất dạy này mới ra có sự!”

***

Sau cuộc cãi vã đó tôi thu dọn quần áo ra đi. Bà nội chạy theo níu tay tôi méo mào dạn dò:

- Con xuống nhà cô Tư ở, đừng đi đâu bậy bạ nghe con.

Tôi cười trong nước mắt:

- Con có tư cách đến nhà cô Tư sao bà nội? Cô Tư đâu phải ruột thịt gì của con!

Mẹ đứng ngang ngạch cửa mai mỉa:

- Biết vậy là khôn đó con. Cứ đến ở thử vài ngày để xem người ta đối xử ra sao cho biết thân.

Không hiểu sao câu nói nào của mẹ cũng châm chích, cay nghiệt. Không lẽ mẹ đã quên hết những ngày cô Tư chạy đôn chạy đáo đem hàng về cho mẹ bán kiếm lời. Chẳng những thế, cô còn nhường cả khách hàng của cô cho mẹ. Ngay từ lúc Ba đến với mẹ, đâu phải cô Tư không biết tôi là con

riêng của mẹ, nhưng lúc nào cô cũng đối xử với tôi ngọt ngào, thân thương như đứa cháu ruột. Mẹ không nhớ hay cố tình chối bỏ? Tôi thất vọng nãy nê vì cách cư xử của mẹ nên cay đắng trả lời:

- Cô Tư đối xử với con ra sao thì cả chục năm nay con đã biết rồi không cần phải thử đâu mẹ. Con nghĩ người mà con cần thử là cha đó, cả mẹ bây giờ nữa... Mẹ à! mẹ thay đổi quá nhiều... đến độ con không còn nhận ra mẹ là người con vẫn hằng yêu quý. Trời cao, đất rộng không tha thứ cho mẹ cái tội bạc đãi Ba đâu.

Tôi quay lưng đi mà không chút luyến lưu, nuối tiếc. Tôi nghiệp bà nội. Bà vừa khóc vừa gọi tên tôi rồi lúc thúc chạy theo, dúi vào tay tôi một nắm tiền:

- cầm tiền theo mà tiêu xài đi con. Ở đâu nhớ cho nội biết để nội an tâm. Có đi thăm Ba thì lấy tiền này mua một chút đồ ăn đem theo, nói nội gửi cho Ba và xin lỗi Ba dùm... nội già yếu rồi không thăm Ba con được.

Tôi ôm chặt lấy bà nội, nước mắt chan hòa.

***

Sau sáu năm học tập Ba được thả về. Hộ khẩu của Ba là căn nhà ngày xưa gia đình tôi đã chung sống, nhưng nay mẹ không đồng ý cho Ba vào nhà. Bà nội khóc hết nước mắt cũng không lay chuyển được quyết định của mẹ - đúng hơn là mẹ đã làm theo lệnh của cha tôi. Ông Năm hàng xóm thương Ba sa cơ thất thế, giận mẹ tôi là “Phường vong ân bội nghĩa” - cụm từ này đã thay vào tên mẹ tôi mỗi khi ông nhắc đến - ông cho Ba cất cái chái nhỏ phía sân sau của ông, sát cạnh nhà mẹ trong thời gian chưa ổn định vì hàng ngày Ba phải ra Công an phường trình diện.

Ba hoàn toàn không nói một lời trách móc mẹ. Tất cả nỗi đau Ba giấu kín trong lòng. Có lần bà nội sang thăm Ba, bà ân cần nắm tay Ba nói trong nước mắt:

- Má xin lỗi con. Má không biết phải làm sao cho đúng!

Ba cười hiền từ:

- Cũng là số phận của con thôi. Má đừng buồn!

Phải hơn nửa năm sau cô Tư mới dứt lốt được Công an để chuyển hộ khẩu của Ba về nhà cô. Và tôi đã có những ngày tháng vui vẻ sống bên cạnh Ba và cô Tư. Một mái gia đình đâu phải thật sự là của tôi nhưng sao tình cảm tôi nhận về quá thiết tha, sâu đậm. Cha “bắn tiếng” hăm dọa sẽ từ bỏ, không nhận tôi là con nữa. Ba khuyên tôi nên trở về xin lỗi cha mẹ, tôi nhả mặt trách Ba:

- Con đang ở thiên đàng sao Ba lại nở lòng đẩy con xuống hỏa ngục. Ba hết thương con rồi phải không? Ai muốn từ con thì cứ từ... con không sợ. Con chỉ sợ Ba từ con thôi.

Đôi mắt long lanh, đỏ hoe của Ba cho tôi biết rằng Ba đang rất hạnh phúc khi biết rằng, trong lòng tôi, Ba mới thật sự là người cha tôi yêu kính.

Ngày bà nội mất Ba không đến nhưng trong căn phòng hẹp của Ba, Ba đã lập một bàn thờ nhỏ và lạng lẽ quần vảnh khăn tang. Nếu mẹ đã làm tôi thất vọng vì sự bạc tình, bạc nghĩa đối với Ba thì tình cảm của Ba và bà nội làm tôi cảm động rơi nước mắt. Ba nói “Ba mồ côi từ bé, bà nội lại đối xử với Ba rất tốt, nên Ba thương bà nội như chính mẹ của mình”.

***

Những năm gần đây Ba mang một chứng bệnh nan y. Có lẽ, Ba sợ khi mất đi tôi sẽ bơ vơ vì không có ai là người thân thích ruột rà nơi đất khách quê người nên cứ nhắc nhở tôi trở về Việt Nam thăm “gia đình” nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ đến điều đó. Sự oán giận và ray rứt trong lòng tôi vẫn chưa

ngươi ngoai dù thỉnh thoảng tôi vẫn gửi tiền về cho mẹ theo lời khuyên nhủ, nhắc nhở của Ba. Tôi muốn được ở cạnh Ba cho đến ngày cuối cùng để đền bù món nợ ân tình quá lớn mà mẹ tôi đã nợ của Ba.

Ngân Bình

Ru Bóng Lá

Lại ngồi dưới vòm cây xưa... ru bóng lá...
Nắng vẫn vương quyện gió vương hương
Căng phồng ngực: ngát hương đồng cỏ nội!
Gom hết thân thương làng mạc: đắm nhìn!

Lại ngồi dưới vòm cây xưa... ru bóng lá...
Chìm chích chuyện càn, nhà nhạc lưu lo...
Vũ khúc xanh... lá reo vang lời gió...
Như có tiếng cười trong vạt: tuổi thơ xưa!

Lại ngồi dưới vòm cây xưa... ru bóng lá...
Tiếng gà trưa xa ngái... vọng: thanh bình!
Điều ầu ơ, vòng kéo kết ân tình!
Ngồi quanh bóng mát chuyện râm ran: mùa lật đậu.
Cùng thi tài, thoãn thoãn nhùng bàn tay*.
Niềm vui đơn sơ, nụ cười chơn chất
Lòng nhẹ tênh như nắng gió chuyện càn!

Lại ngồi dưới vòm cây xưa... ru bóng lá...
Đêm trăng nào giữa mặt đêm sao
Ánh trăng ngà rót dòng sữa quê trao!
Thắm ngọt mãi lòng người xa xứ!

Lại ngồi dưới vòm cây xưa... ru bóng lá...
Của một thời xanh ngát tuổi thơ tôi...
Của một trời thương nhớ lúc nổi trôi...
Phút tái hội ...
Bồi hồi khôn xiết...
Lại ngồi dưới vòm cây xưa...
Ru bóng lá...

Lê Thị Mỹ-Công

(*mùa lật đậu phộng,
trẻ em thường vừa làm vừa chơi, đua nhau làm nhanh)

Ông Hay Cô Hàng Xóm Của Bạn

Chắc hẳn quý ông ai cũng thích có một cô hàng xóm xinh đẹp như cô hàng xóm của nhà thơ Nguyễn Bính “cách nhau cái giậu mồng toi xanh rờn” để thi sĩ có thể viết lên được bài thơ trữ tình Bướm Trắng thật hay dưới đây:
“Nhà nàng ở cạnh nhà tôi,

Cách nhau cái giậu mồng toi xanh rờn.
Hai người sống giữa cô đơn,
Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi.
Già đừng có giậu mồng toi,
Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng.”
Nguyễn Bính

Cô hàng xóm xinh đẹp này có thể dễ thương trong thơ văn, ca nhạc mà thôi, chứ trong thực tế, đôi khi người hàng xóm làm chúng ta bực mình không ít, nhất là ở Việt Nam, khi cô hàng xóm hát karaoke mở hết âm thanh tới đa để cả xóm được

nghe giọng oanh vàng của nàng. Thật tội nghiệp cho những người ở cạnh nhà nàng cách nhau chỉ một bức tường. Người viết thật khổ sở vô cùng khi phải nghe cô hàng xóm kể bên nhà hát “ca ra” nhưng chẳng “ô kê” chút nào trong một lần về thăm gia đình ở Việt Nam vì nàng hát quá dở nhưng lại vận âm thanh quá to. Ngày xưa khi còn ở Việt Nam, người viết còn nhớ khi đến 10 giờ khuya, các đài phát thanh thường hay nhắc nhở người nghe nhớ “mở âm thanh vừa đủ nghe để không làm phiền hàng xóm đang cần sự nghỉ ngơi”. Nhưng bây giờ thì không còn lời nhắc nhở đó ở Việt Nam hay ở Mỹ nhỉ?

Những ngày đầu đến xứ Mỹ, người viết rất ngạc nhiên khi thấy vài chàng Mỹ đen, vác trên vai một cái ra dio bụi chằng, chân nhún nhảy theo nhịp điệu bài hát trong chiếc radio được vận âm thanh quá lớn thấy hết hồn luôn. Xứ tự do mà! Nhưng tự do gì mà lạ thật! Ôn ào quá xá!

Người viết còn nhớ năm 1985, một bà bạn rủ rê người viết mua một căn nhà song lập ở đường Albina khu North ở Portland vì nhà nhìn ra một công viên trồng hoa hồng rất đẹp. Gia đình chúng tôi lúc đó mới đi làm tiền lương ít ỏi nên chỉ có thể mua được nhà rẻ tiền mà thôi nên thấy nhà đẹp giá rẻ, có vườn hoa bên kia đường đẹp quá nên bằng lòng mua ngay. Trước khi dọn nhà đến để ở, theo cổ lệ Việt Nam xưa, người viết có làm một mâm trái cây để cúng thổ địa cuộc đất phù hộ gia chủ bình an. Cúng kiến xong người viết không dọn mâm trái cây đem về nhà cũ vì dự định ngày mai sẽ trở lại để dọn dẹp tiếp. Khi mở cửa chính vào nhà, tôi thấy mâm trái cây hôm qua biến mất và trong tủ áo lại xuất hiện những chần mền của kẻ lạ. Thật đáng sợ!

Người viết run quá, bèn báo cáo cảnh sát ngay lập tức. Cảnh sát đến lập biên bản và cho rằng có thể kẻ gian là người ở chung cư kế cận đã lên vào nhà bằng cách cạy cửa sổ để chun vào nhà ngủ và ăn đĩa trái cây đó. Cảnh sát khuyên tôi phải gài khoá các cửa sổ, cửa chính cẩn thận và nếu cần, thì nên thiết lập hệ thống báo động cho an toàn để phòng ngừa những anh hàng xóm bất hảo ở chung cư kế cận sang thăm viếng lần nữa. Dĩ nhiên là tôi tuân hành lời khuyên bảo của cảnh sát ngay tức khắc để cho “peace of mind” một chút.

Sau một thời gian sống an ổn ở nhà đó, tôi lại không biết rằng mình đã bị mất một cái cặp da và một máy radio để ở phòng khách từ lúc nào, mãi cho đến khi tôi cần đến chúng thì mới biết rằng chúng đã “vô cánh bay xa” từ hồi nào rồi.

May mắn thay, ông bà hàng xóm ở khít vách nhà tôi lại là ông bà hàng xóm rất tốt và rất thương yêu chúng tôi như người thân gia đình. Ông là một vị mục sư hiền lành, bà là một bà hàng xóm tốt bụng, luôn chia sẻ và lo lắng cho sự an toàn của gia đình chúng tôi mỗi khi có chuyện xảy ra ở khu vực gần nhà tôi. Gia đình chúng tôi kính yêu ông bà như là người thân trong gia đình luôn cho đến khi chúng tôi dọn về căn nhà đang ở hiện tại.

Qua kinh nghiệm ở nhà khu North gần Mỹ đen lần này, chúng tôi học được bài học là **không nên** mua nhà gần chung cư vì phức tạp không biết ai đến ai đi ở chung cư này, bởi người mượn nhà thường xuyên thay đổi và cũng không nên ở gần nhà Mỹ đen vì ôn ào, mất an ninh.

Khu vực tôi ở bây giờ khá an ninh vì những người hàng xóm của tôi, đa số là người Mỹ có công ăn việc làm đáng hoàng. Nhưng .... lại chữ Nhưng này làm khổ tôi không ít từ khi có ông hàng xóm người Lào dọn về ở kế cận nhà tôi.

Người Lào thì cũng hiền lành nhưng cũng ưa nhậu nhẹt,

hát karaoke, nhảy múa um sùm, bắt kê giờ giấc và làm phiền hàng xóm không ít. Họ thường mua gà vịt sống đem về nhà làm thịt ăn cho ngon, cho ngọt, nhậu nhẹt la lối um sùm. Gia đình chúng tôi đạo Phật, thấy cảnh sát sinh như thế không dám nhìn. Có lẽ mấy người Mỹ ở lân cận đã thấy cảnh giết gà vịt sống này và họ đã báo cáo với cảnh sát nên từ lâu rồi tôi không thấy lông gà bay sang sân sau nhà tôi nữa.

Nhà ông hàng xóm người Lào này nhậu nhẹt hằng tuần, vặn nhạc âm thanh lớn đến quá 12 giờ khuya. Vì là hàng xóm kề bên nhà, chúng tôi muốn giữ mối giao hảo tốt đẹp nên chúng tôi nhiều lần nhỏ nhẹ yêu cầu họ vặn âm thanh vừa đủ nghe mà thôi vì phòng ca hát của họ chia ngay vào phòng ngủ của chúng tôi. Có một đêm họ cao hứng hát ca hát, nhậu nhẹt vặn nhạc um sùm đến 2 giờ khuya làm chúng tôi không tài nào ngủ được. Người viết bèn qua nhà yêu cầu vặn bớt nhạc vì ồn ào quá. Gia chủ và những người khách mặt mày đỏ kè, hơi thở đầy mùi rượu. Có một người khách vỗ ngực xưng tên mình là cảnh sát và thách thức tôi gọi cảnh sát khi tôi dọa họ nếu không vặn nhạc nhỏ xuống thì tôi sẽ báo cáo cảnh sát. Nếu bạn ở trong trường hợp như tôi, bạn có gọi cảnh sát không? Dĩ nhiên là tôi quay về nhà, gọi phone báo cáo cảnh sát ngay lập tức và cho cảnh sát biết địa chỉ của ông hàng xóm này. Khoảng 15 phút sau, tôi đứng trên lầu thấy một xe cảnh sát đến và một ông cảnh sát vào nhà “làm việc” với gia chủ như thế nào tôi không biết, mà chỉ thấy quý vị khách nhậu rồ máy xe về nhà hết ráo. Thế rồi vài tuần sau đó, tôi không thấy nhà này vặn nhạc lớn nữa mặc dầu họ vẫn tổ chức ăn nhậu hằng tuần. Cảm ơn ông cảnh sát đêm trước đó.

Ông hàng xóm người Lào này đâu có biết là trước đó vài tuần, người viết đã đi thăm dò ý kiến của những hàng xóm Mỹ xung quanh về việc ồn ào quá khuya của ông đã khiến cho hàng xóm bất bình và họ đã chỉ cho chúng tôi biết số phone báo cáo với cảnh sát trong những trường hợp ồn ào như thế nào và họ hứa sẽ gọi phone giúp tôi nữa, nếu tôi muốn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhà ông hàng xóm người Lào vẫn tổ chức nhậu nhẹt hằng tuần, đôi khi vặn nhạc quá 12 giờ đêm và tôi vẫn âm thầm chịu đựng vì phải nghe tiếng trống bập bùng giữa đêm khuya. Trời ạ!

Nhưng mới thứ bảy vừa qua, ông hàng xóm người Lào này lại “chơi nổi” mời hết cả bà con, bạn bè người Lào đến ăn tiệc mừng cháu ngoại của ông được hơn 5 tháng tuổi, từ sáng đến tối. Thôi thì xe hơi của khách đậu hết mọi nơi từ đường lớn đến đường nhỏ dẫn tới nhà ông. Thôi thì ông vặn nhạc mở hết volume cho hàng xóm cùng nghe cho vui. Thôi thì khách khứa nói chuyện, ăn nhậu nói chuyện lớn tiếng um sùm vì tiếng nhạc mở to quá nên họ cũng phải la hét mới nói cho nhau nghe được. Tôi ở khít vách nhà ông mà cũng không biết ông mở party gì mà khách khứa đến đông quá? Chúng tôi vẫn tưởng nhà ông tổ chức đám cưới cho con cái của ông nên mới rầm rộ như thế. Cũng may hôm đó là ngày thứ bảy, vợ chồng chúng tôi đi chợ vắng nhà, về nhà mới biết là ông hàng xóm của mình mở party quá lớn và vặn nhạc quá to để mừng sinh nhật cháu ngoại 5 tháng của ông. Mèn đét ơi!

Một lát sau tôi thấy một ông cảnh sát mặc đồng phục đi bộ đến nhà ông để “làm việc” với ông chủ nhà. Lần này chắc là có một ông hay bà hàng xóm người Mỹ khác gọi phone báo cáo cảnh sát rồi vì quá ồn ào. Hàng xóm người Mỹ mà, họ rất biết luật lệ của Mỹ, chứ không phải nể nang, hiền lành như dân Mít như tôi. Một lát sau thì tiếng nhạc im ru ngay. Cảm ơn vị hàng xóm nào đã gọi phone cho cảnh sát.

Khi ông cảnh sát quay lưng đi về, tôi có cho ông biết thêm chi tiết là có nhiều khi ông hàng xóm người Lào của tôi nhậu nhẹt và vặn nhạc lớn đến 2 giờ khuya hoài.

Ông cảnh sát cho biết là: **“Luật pháp chỉ cho phép vui chơi, ca hát líu lo lớn tiếng đến 10 giờ khuya là phải vặn bớt âm thanh vừa đủ nghe để không làm phiền lòng hàng xóm đang cần sự nghỉ ngơi”**, y chang câu nói hằng ngày của các đài phát thanh Việt Nam ngày xưa của tôi quá trời. Bravo!

Đông và Tây vẫn gặp nhau ở điểm này là tốt quá! Cảm ơn ông cảnh sát tốt bụng này.

Thật tình, ở Mỹ có nhiều người đã lạm dụng hai chữ tự do quá đáng. Họ cứ nghĩ rằng mình đang sống ở xứ tự do là muốn làm gì thì làm như ông hàng xóm người Lào của tôi, muốn vặn nhạc thật lớn cho hàng xóm cùng nghe bắt kê ngày hay đêm thì vặn, đến nỗi phải có sự thăm viếng của cảnh sát thì mới chịu vặn vừa đủ nghe. Trời đất ơi! Sao mà kỳ cục thế!

Theo thiên ý, Bạn có quyền mở party ăn nhậu, ca hát líu lo vui vẻ nhưng bạn cũng phải biết tôn trọng hàng xóm một tí chứ và đừng làm những chuyện phạm luật chứ lị! Đừng tưởng rằng bạn là cảnh sát, nhậu nhẹt la lối um sùm và thách thức hàng xóm gọi báo cáo cảnh sát, làm như thế bạn càng bị phạt nặng hơn nữa đấy vì bạn biết luật mà phạm luật thì tội nặng hơn người không biết luật phạm luật. Bạn đồng ý chứ?

Hàng xóm người Á Châu nói chuyện hòa nhã với nhau không được thì phải để hàng xóm người Mỹ và cảnh sát người Mỹ nói chuyện với anh là xong ngay vì mỗi khi cảnh sát đến nhà anh đêcảnh cáo là cảnh sát sẽ viết biên bản báo cáo sự việc “thi hành công vụ” của họ trong ngày vào sổ công tác của họ đấy nhé. Đừng tưởng bở nhé.

Nhân việc này, người viết xin chia sẻ đến các bạn số điện thoại gọi cảnh sát Portland -Oregon trong các trường hợp **Không Khẩn Cấp (Police Non Emergency)** ví dụ như trường hợp **Anonymous Noise Complaint Neighbor** nói trên do các vị hàng xóm người Mỹ dễ thương của người viết cung cấp để bạn gọi cảnh sát, nếu bạn gặp trường hợp như người viết.

Cám ơn Mr Gary và Ann

Gọi Phone Non Emergency

Anonymous Noise Complaint Neighbor

Office Hours (Trong giờ làm việc)

503-786-7400

After Hours (Sau giờ làm việc)

503-786-7500

Hàng xóm người Mỹ có nhiều người rất tốt, sẵn sàng giúp đỡ bạn khi cần, giống như ông bà mục sư ngày xưa và anh chị Gary và Ann bây giờ của người viết. Bạn không biết gì nhiều về luật lệ Mỹ, bạn có thể nhờ họ hoặc cảnh sát giúp đỡ như trường hợp của người viết vậy. Bạn đừng có lo nhé.

Đời sống chung quanh ta có nhiều điều tệ nhị, phức tạp đòi hỏi bạn và tôi một sự nhẫn nhịn lẫn sự hiểu biết để không bị phiền muộn cho chính mình và cho những người sống chung quanh ta.

Xin chia sẻ với bạn một website nói về hình ảnh những người láng giềng không tốt qua link dưới đây:

<http://www.buzzfeed.com/erinlarosa/the-25-most-irritating-parts-of-having-neighbors#.xvzebdR9K>

Một điều cần thiết nhất là bạn và tôi nên nhớ là: **“Tự do cũng có sự giới hạn của nó theo luật định, theo tình người, theo cách xử thế chứ không phải tự do muốn làm gì thì làm theo như ý mình đâu nhé”**. Smile!
Mời bạn xem một youtube cho vui để quên đi phiền muộn vì người hàng xóm “không dễ thương” này. Con nít bao giờ cũng dễ thương hơn người lớn. Smile!

Top 10 Funny Baby and Kids Chapter 2. Bebés y niños Graciosos 6:23

<https://www.youtube.com/watch?v=OSPGOz2Ko-U>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

LÒNG DÂN LÀ TRÊN HẾT!

Hữu dụng chuyện Chung: hiểm chí hùng!

Gia vong, quốc phá đã đường cùng

Dở khùng, dở dại toàn tham những

Dân chúng cuối cùng sẽ đập tung

Ý Nga, 15-7-2015

KHIÊM NHƯỜNG VÀ HỌC HỎI

Người tài có kẻ tài hơn

Bầu trời sáng tỏa, chập chờn lắm sao!

Thấp thì gắng học cho cao

Em đừng lêu lổng ồn ào khoe khoang

Ý Nga, 15-7-2015

CHÍN CHẮN

Lươn ngẩn đang chê bai trách dài

Nghe rồi, em hãy bỏ ngoài tai

Nhắc đi, lập lại hay tranh cãi

Thừa thãi, khôi hài: xấu hổ ai?

Ý Nga, 15-7-2015

Cung Buồn

Tôi sẽ xóa tình yêu anh mật ngọt

LÀM THIỆN NGUYỆN

Không hề câu nệ việc chi

Lau chùi, dọn dẹp, vất đi, lượm vào...

Ai kêu cũng dạ ngọt ngào

Chung tay chia việc: thấp, cao, leo trèo

*

Tùng qua khôn khó eo sèo

Chia công, góp của, dẫu nghèo vẫn vui.

Ý Nga, 15-7-2015

TUỔI GIÀ

Mất trí nhớ, mắt mờ, tai nghe kém

Sống nhờ người có thiện tánh vây quanh

Ai sắp ra nghĩa địa? Ai hũ sành?*

Lạy thần thánh, ai nguyện lành nước Chúa?

Ai niệm Phật? Ai từng ngày héo úa?

Sức qua đi, bạn đời cũng đi... qua

Ai, cháu con, mừng vui về thuận hòa?

Ai nổi đóa: con, toàn phường nghịch tử?

Ai biệt xứ? Ai tháng ngày tư lự?

Năm tiếp năm: không ngồi, đứng, phải nằm,

Sống âm thầm, bè bạn chẳng ai thăm,

Cầu mau chết! Trăm năm? Còn thăm thăm!

Đời buông chậm, ai sống mà mắt nhắm?

Trong bóng đêm gặm nhắm lắm lỗi lầm

Vượt sóng ngầm nhờ sức mạnh nội tâm.

Ai nòng ấm vợ chồng già hạnh phúc?

*Như đóa quỳnh chỉ nở một đêm thôi
Trên đỉnh nhớ nụ hôn ai tha thiết
Gởi gió chiều da diết những ngày vui.*

*Tôi đã trót đắm chìm trong tấm tối
Cơn mưa tình tan tác trái tim tôi
Ta yêu nhau trăm năm lời hò hẹn
Sao nở đành một sớm đã chia phôi .*

*Hỡi người thương ! tương tư như bão nổi
Giữa tình cầu mây tím phủ âu sầu
Hãy cuốn trôi bao ước vọng thiên thu
Để hóa đá tro gan cùng mưa gió .*

*Con đường trần đã bao mùa đổ lá
Thu sang đông xuân đến hạ vẫn chờ
Vẫn nơi đây còn mơ hoài hình bóng
Chân trời nào hoa tím ngấn ngơ trông .*

*Vẫn là tôi trên cung buồn vời vợi
Bản nhạc lòng cứ trôi khúc chơi vơi
Hãy xin đời , tôi ơi còn thỏn thức
Bởi cuộc tình vương vấn mãi khôn nguôi.
Ngọc Quyên*

Xin chia sẻ cùng bao người khổ nhục.

Ý Nga, 15-7-2015

*Hũ sành: tro hỏa thiêu của người quá cố > chữ của
Hoàng Hải Thủy

NGỘ CHIÊU

Bao nhiêu năm qua ông “dạy” vợ từ “nhất chiêu” đến “thập chiêu” mà vợ vẫn luôn làm ông phật ý. Hôm nay mới sáng sớm ông đã phải xuất chiêu “La”... om sòm, làm bà có cảm tưởng như nhà cửa đang rung rinh trong cơn động đất. Mặc cái chứng chi mà người-muốn-hết chưa nổi cơn thịnh nộ thì thôi ngày ngày lại còn phải nghe mãi thứ âm thanh độc chiêu chói tai này? Chẳng lẽ muốn hãm thanh “La” thì phải trở các quái chiêu “Mi Đồ Rế Xí” như hàng xóm cho bị đòn hay sao? Mà người nọ đã hết Tenor (giọng kim, cao), người kia có đem Contralto, Soprano hay Bass (giọng trầm) ra đáp trả thì cũng chỉ “xấu chàng hổ thiếp” lây thôi. Nhà này mà nói về “bằng cãi nhau” thì bà thuộc loại “vàng”: tốt nghiệp đậu... vớt, hạng... không rớt, thì cãi chi lại ông “luật sư” này

Buồn! Bà cứ một tuyệt chiêu: mím cười an nhiên, nhắm mắt làm lơ và niệm thầm tĩn tâm:

-“*Nam mô A Di Đà Phật*”.

Ông la mãi không ai trả lời, sợ có người lãng tai nghe không rõ, ông bèn xăm xăm hùng hổ đến trước mặt, la văng cả nước bọt vào mặt bà, ai ngờ ông thấy bà đang... lăn tràng hạt. Xâu tràng hạt đeo tay màu nâu đỏ này ông đã mua tặng bà nhân dịp chùa gây quỹ giúp nạn nhân bị cơn sóng thần Tsunami năm nào, không biết những hạt sần sùi ấy đã được bàn tay bà lăn chạm vào bao nhiêu lần mà lên nước bóng loáng?

Thiên hạ bảo “*Trời đánh tránh bữa ăn*” nhưng ông mà đã lên cơn tức thì bữa ăn, giấc ngủ gì ông cũng không tránh, trừ phi bà đang ngồi thiền, vì ông sợ bà “*tẩu hỏa nhập ma*” thì lại mất công người sống với... ma, hay người la cho... ma nghe thì phiền (đời quân ngữ “*Xông pha lắm cũng gặp ma*” mà đạn hay ma còn phải tránh ông, không lẽ tuổi chưa già lại muốn gặp... ma sớm?). Ngoài ra, vì bà không theo Thiên Chúa giáo của ông nên khi thấy bà đang thấp nhang khấn vái cho những người thân trong gia đình hai bên đã chẳng may chết trong tù ngục VC hay trên biển Đông thì giận mấy ông cũng im vì ông rất... thất lễ chuyện này, từ bao nhiêu năm nay ông chỉ tưởng nhớ... trong lòng, mọi việc đều một tay bà chu đáo hương khói cho người vô phúc.

Trời xui đất khiến sao hôm nay vừa la hét khản cả cổ mà nhìn mấy giọt nước miếng văng lấp lánh trên đôi gò má gầy gò của bà, rồi nhìn thân hình bé bỏng ngồi ở góc phòng lăn tràng hạt ông lại thấy mắc cỡ quá! Ông bỏ ra phòng khách ngồi chờ, định bụng khi bà xong ông sẽ nhỏ nhẹ phân tích những lỗi lầm mà bà đã làm ông nổi điên sáng nay.

Đọc báo mãi, đến trưa vẫn chưa thấy bà ra sửa soạn cơm, lúc bụng đói, ông mới nhớ tới bà, nhẹ nhẹ vào phòng xem động tĩnh thế nào để nhắc chừng cơm nước “giùm” bà thì thấy bà đã ngoạ đầu sang một bên ngủ ngon lành rồi. Ông tự nhiên thấy hối hận vô kể! Lòng thương vợ khiến ông nghĩ nên nấu trước nồi cơm điện “giùm” bà.

*

Cơm sôi, cơm cạn, xới cơm xong, lại chờ thêm một lúc khá lâu mà cô nương của ông vẫn chưa thức. Muốn dành cho vợ một sự ngạc nhiên nên ông xắt hành, phi thơm, làm món trứng chiên. Thấy rõ cái bẹ xanh đã được người nông dân không chuyên nghiệp hái và rửa sạch ông bèn luộc rau, và dầm vào nước rau một trái cà chua, vắt thêm nửa trái chanh làm món canh luôn. Cơm vừa chín tới thì đĩa rau, trứng chiên và canh cũng được dọn ra bàn đủ màu sắc xanh, đỏ, vàng với chén, đĩa sẵn sàng mà bà vẫn còn ngủ nên ông lẳng lặng rửa sạch mớ chén bát “giùm” bà.

Rửa xong, vào thăm chừng, người đẹp vẫn say giấc, ông trở ra, thấy cái bếp bệ bệ dưới “tài” nấu nướng của hòa đầu quân... nhà binh nên ông lau “giùm” bà cái bếp cho sạch sẽ, cất “giùm” số trứng còn dư vào tủ lạnh, rồi tiện tay cho hết thớt, dao chén bát vừa rửa xong vào tủ cất luôn “giùm” cho gọn gàng, dù chúng còn ướt nhẹp nước và chúng đã đặt sai vị trí, thế nào mai đầu bếp chính cũng đi tìm khùng luôn cho mà xem.

Rồi!

Lại... chờ!

Càng chờ càng sốt ruột mà nhìn xuống sàn bê bết những nước, dầu, vỏ củ hành, rau, muối, tiêu.v.v... đã vung vãi thấy bắt... ghét nên ông quét nhà và lau “giùm” cô công chúa cái sàn. Bây giờ ông đem phơi mớ giẻ lau ngoài vườn xong sẽ vào thỉnh hoàng hậu dậy ăn cơm, chứ để nàng nằm lâu thế kia thì đêm nay nàng sẽ mất ngủ, vả lại, mùi thơm của trứng chiên làm ông cũng còn cào cả bụng rồi.

Phơi khăn xong, thấy “con dao bồ cau” bén ngọt của bà lẫn lộn trong lòng cái bẹ xanh nguy hiểm quá, ông cúi nhặt, tiện tay nhổ mớ cỏ dại quanh đó. Tiện mắt, thấy cái vỏ cam, ông mới nhớ bà đã nhờ ông đào giùm hố chôn vỏ trái cây mấy tuần rồi mà ông chưa làm, ông bèn thảy con dao trở xuống mà đào “giùm” bà. Xong việc, tiện cuộc, hứng chí, ông bèn bứng “giùm” bụi rau húng ẻo ượt ở góc đất xấu xa ra nơi đất tốt mà bà ước ao.

Và cứ thế, tiện cuộc, tiện xèng, tiện người, tiện tâm muốn chuộc lỗi ông cứ lan man “giùm” nọ sang “giùm” kia cả mấy tiếng đồng hồ hồi nào ông không hay, khi bụng kêu ọt ọt ồn ào ông mới thức mắc: sao hôm nay bà ấy ngủ li bì vậy? Hay bà bị gì rồi? Nghĩ thế, ông thảy cuốc, xèng xuống, chạy băng băng trở vô, quỳnh quáng làm sao chân ông lại xóc vào con dao lúc nãy nghe đau điếng nhưng ông cứ tuôn vào nhà mà không biết máu me đã chảy đầy chân.

Bà nằm yên, một sự yên lặng bất bình thường chứ không như những lúc ông la om tòi, om hành mấy tiếng đồng hồ. Nhìn bà vẫn ngoạ đầu như lúc nãy mà ông thấy thương quá! Mấy tiếng như thế thì không chừng sẽ trật cổ mất thôi. Ông nhẹ lật ngửa khuôn mặt bà ra, định hôn bà một cái cầu hòa trước bữa cơm chuộc lỗi “tươm tất” do chính ông nấu nhưng ai ngờ bà đã... cứng đơ, ông tức tốc ẳm bệnh nhân lên xe và vừa bấm kèn xe vừa phóng hết tốc lực thẳng ra bệnh viện ngay.

Khu cấp cứu hôm nay không đông người nên các bác sĩ làm việc rất nhanh. Cũng may là còn kịp! Áp huyết bà xuống quá thấp mà bà lại giang nắng làm vườn liên tục trong mấy ngày khí hậu nóng bức. Thế là một công hai việc, các bác sĩ vừa chữa cho bà vừa băng bó vết thương chân cho ông luôn.

*

Mở mắt nhìn lên trần nhà, bà ngạc nhiên thấy khung cảnh sao mà lạ hoắc, nhìn xuống, thấy chồng đang ngồi ngủ gà, ngủ gật bên cạnh giường, bàn tay ấm áp lại đang nắm tay bà, bà ngơ ngác giật giật tay ông, ông mở mắt, mừng rỡ giải thích từ từ mọi chuyện. Khác với ở nhà, ông chỉ nói nhỏ nhỏ vừa đủ nghe, còn bà cười cười thì thào đáp trả vài câu.

Cả ngày ông phải uốn lười muốn sái quai hàm với những danh từ y khoa chuyên môn mà ông dốt đặc để giải thích về bệnh sử của bà cho các bác sĩ, y tá Canadian nghe, bây giờ ông mới nghe lại được tiếng Mẹ với một âm thanh dịu dàng quen thuộc từ lâu đã bị ông lãng quên. Khi ông hỏi:

-Em có giận anh không?

Bà trả lời:

-Anh nè! Tai em thính giác còn nghe được, răng anh còn đầy đủ, sao anh không nói những lời ngọt ngào cho em nghe? Mai một em nghe không được nữa, răng anh rụng hết, móm mém, nói gì cũng trọt trọt khó nghe thì lúc ấy hãy tha hồ mà ra vườn la hét, phun nước miếng tưới cây; còn bây giờ anh cần chi thực tập sớm mà phun lên mặt em vậy cho mau già? May là anh chỉ bị dao khứa chân nhẹ chứ rùi mà lúc này té gãy hết hàm răng thì không chừng hôm nay anh đã có thể... phun nước miếng phèo phèo... tưới rau rồi, biết đâu mình... tiết kiệm được mớ tiền nước mùa hè này cho chính phủ.

Câu nói dí dỏm bất ngờ làm ông bật cười to. Đây là lần đầu tiên trong 36 năm chung sống ông đã nghe hết một câu nói trọn vẹn của bà mà không ngắt lời nửa chừng

Bà trở mắt nhìn ông, ở nhà ông hét to có một mình bà nghe, vô đây ông đâu có muốn ai nghe mà sao ông lại cười to thế? Hóa ra cười thì muốn... mọi người nghe, còn... hét thì chỉ muốn mình... vợ nghe thôi, thảo nào tai của vợ ngày càng có vẻ mất... thính giác!

Ông mân mê chiếc vòng tràng hạt trên cổ tay bà một lúc rồi chồm người hôn lên trán bà một cái thật âu yếm và đùa:

-Mô Phật! Lạy Chúa tôi!

Rồi ông tháo vòng tràng hạt của bà ra và vừa lần tràng hạt ông vừa lẩm nhẩm đọc lời đa tạ Ôn Trên đã cho ông còn có bà trong cuộc sống.

Bà nằm yên nghe ông cầu nguyện, được một lúc lại ngủ thiếp đi, ông ngồi đăm chiêu nhìn người bệnh. Thấy mà thương!

*

Cú “hậu chiêu” vừa rồi đã trở thành “tàn chiêu” hôm nay. Không ngờ “liên hoàn chiêu” của ông trong ngần ấy năm tu luyện đã chỉ là “hư chiêu” vô tích sự trước một “hữu chiêu” im lặng dạy ông bài học quá lớn trong đời về chữ NHÂN của vợ.

Thôi!

Từ nay cần chi tới “thuận chiêu” hay “đảo chiêu” cho mệt!

Chắc là ông đành phải lên núi mà “mai danh, ẩn tích” mất thôi! Ông tự hứa:

-Kiếp sau không dám lấy vợ con nhà võ nữa!

Suốt hai năm bị thử rề, ba vợ ông đã cảnh cáo ông một “dị chiêu” rồi:

-“Chú” phải biết rằng ngoài gia đình, họ hàng, láng giềng và bạn bè hai bên ra, còn có Trời Phật lo cho hai “chú” nữa. Liệu mà để lại âm đức!

(Ba gọi ai cũng bằng “chú”, dù là phái nữ, kể cả đám con cháu trong nhà)

Dung không ông... ngộ ra rằng hạnh phúc vợ chồng chỉ đơn giản là sự chia sẻ trách nhiệm chung, hiểu nhau và thông cảm cho nhau trước những lỗi lầm.

Ông tự hứa lòng: chiêu về sẽ tìm đọc cuốn “Ngộ” của một vị chân sư đã tặng lâu rồi mà ông chưa hề lật đến một trang nào.

Ý Nga và Anh, 8-7-2015

HOA, TRĂNG HAY TRĂNG HOA?

-Mặt trời biết mọc hướng nao

Mặt trăng mọc ở hướng nào ngất ngáy?

Mặt trời lặn ở hướng Tây!

Hướng nào Trăng lặn? Đó đây anh tìm.

Sao mà Trăng cứ lặng im

Để anh đau quá! Trái tim lẳng nhằng

Đặt tên Nga, Nguyệt, Hằng Hằng

Sao kêu chẳng dạ, chẳng rằng vậy Trăng?

-Rằng trăng chẳng biết nói năng

Càng không bay bướm lẳng nhằng như người.

Thích Trăng? Trăng đã mỉm cười!

“VI” GÌ CHƯA CHI ĐÃ TỬ?

(Thương tặng nhỏ L.)

Anh bảo: -**Tử vi** hôm nay

Có người sẽ vui như Tết

Nhờ được gặp phải vận may:

Đường tình tiến, thẳng rõ rệt!

Thôi chết! Anh đừng cam kết

Thưa: đường tình nằm ở đâu?

Tử vi em vốn gốc nghịch

Càng nghe em càng nhưc đầu!

Chưa hề biết môn **tử vi**

Thích Hoa? Hoa sắc rạng ngời thêm tươi!
Thích trắng hoa? Chớ lắm lời!
Hương nào cũng lặn! Anh ơi sợ rồi!
Anh không xứng, chẳng đẹp đôi!
Thì thôi! Thôi nhé! Thì thôi, thôi giùm!
Á Nghi, 8-7-2015

À RA LÀ TRẮNG HOA!
“-Thương em!” Anh nói nhỏ nhỏ
“Nhưng tình lớn lớn anh chờ”
Kiều nói “lời ăn, lỗ chịu”
Muốn xí gạt người ngây thơ?
“Đứng núi này trông núi nọ”
Thì ra anh vốn trắng hoa
Hoa nào hiểu chi thì hiểu
Ong bướm cứ vờn nhẩn nha.
Thôi anh hãy tránh xa xa!
Một khi tấm lòng không xứng
Thì lâu dài cát nguy nga
Xây chi cho cao sừng sững?
Á Nghi, 8-7-2015

Em chưa muốn anh... “**chấm**, phết”
Vì sợ nhầm theo mà đi
Rồi ra lại là **chấm**... hết.
SINH VI thì anh hãy... **chấm**
Chấm sao tình đừng khổ đau
Mà nhanh chứ đừng **chấm** chậm
Không thôi lại héo trầu cau!
Á Nghi, 8-7-2015

THUYỀN TÌNH NGƯỢC DÒNG
Người ký tên không đọc được
Mà thư được... đọc là mừng!
Còn bày đặt mơ với ước
Sao với cao thế người đừng?
Mới học đi, thì tập bước
Chạy vội rồi sao kịp dừng?
Coi chừng ngã sau, chúi trước
Người chi mà lạ quá chừng!
Thôi đừng kêu làng, gọi nước
Hỡi ông-vẽ-trái-tim-hồng
Trời đang thổi luồng gió ngược
Ông chớ cho thuyền ra sông!
Á Nghi, 8-7-2015

Dalat nên thơ ngày xưa →

Rồi vận nước đổi thay, tôi lưu lạc xứ người. May mắn thay, gia đình chúng tôi vượt biên an toàn và định cư ở Portland đã gần 40 năm qua với sự bảo lãnh của cô em gái của tôi trong những tháng ngày đầu tiên nơi xứ lạ. Portland của tôi hiện tại giống như Dalat ngày xưa tôi đã từng mơ ước

Cười Cho Vui Quên Trời Nóng

Portland cả tuần nay vẫn còn có những ngày nóng trên 90 độ. Bao nhiêu năm sống ở xứ “mưa buồn tình lẻ” này, người viết đã quen với khí hậu lạnh lạnh có “sương lam giăng mờ khắp nẻo” của một Dalat ngày xưa nên trời nắng quá đã làm tôi khó chịu.

Khi còn ở quê nhà, tôi vẫn mơ ước được sống ở Dalat có thông xanh thác bạc, có cô em má đỏ môi hồng, có những chàng trai oai dũng, có những con đường dốc thơ mộng, có sương lam lạnh lạnh và có những cuộc tình nên thơ rất hợp với tính nghệ sĩ ưa thơ thích mộng của tôi.

được sống. Tôi đã yêu Portland vì gia đình ba chị em chúng tôi sống gần gũi bên nhau đúng như ý nguyện của ba mẹ chúng tôi và khí hậu cũng trong lành, mát mẻ hơn những nơi khác.

Thật tình mà nói sống ở đâu quen đó, mỗi khi về Việt Nam thăm gia đình hay khi đi họp bạn ở Cali, Texas, tôi lại thấy khí hậu những nơi đó sao mà nóng bức, oi ả chứ không mát dịu, dễ thương như Portland “nhà quê tỉnh lẻ” của tôi qua bài thơ do tôi cảm hứng “thả bút đề thơ” từ lâu rồi:

Portland Thơ Mộng

Portland cảnh đẹp người hiền
Ở đây mà sống như tiên trên đời
Thu vàng, hồng nở, tuyết rơi
Sương lam lãng đãng chơi vơi mộng tình
Môi hồng, má đỏ xinh xinh
Ngày xưa Đà Lạt chuyện tình nên thơ
Bây giờ vật đổi sao dời
Portland sống lại một thời dẫu yêu
Bạn xưa còn lại bao nhiêu?
Bạn nay xin giữ cho nhiều mến thương
Rồi đây vạn nẻo đường trường
Bạn về có nhớ có thương nơi này
Thì xin tay nắm lấy tay
Trao nhau lời chúc: “Mai này gặp nhau”.

Sương Lam

Mùa hè trời nóng quá nhiều khi khiến cho con người dễ nóng giận. Nhiều khi bạn bè, vợ chồng hay cãi nhau vì những chuyện không có gì là quan trọng cả.

Xin mời quý anh chị đọc những lời bàn ra tán vào về đề tài này cho vui mà quên đi trời nóng nhé.

Đây chỉ là ý kiến cá nhân của người viết mà thôi chứ không dám mạo phạm đến ai cả. Xin hãy niệm tình tha thứ cho người viết, nếu bạn không đồng ý nhé. Xin cảm ơn trước. Smile!

Sống trong vòng hôn nhân chồng vợ, nhiều người không biết rằng mình đã sống trong đau khổ triền miên hay sống trong hạnh phúc tuyệt vời.

Câu hỏi về thiên đường và địa ngục của một thế nhân có vợ con khi đi hỏi một thiền sư sẽ được trả lời như sau qua mẫu chuyện thiền vui vui dưới đây:

Có và không

Tú tài Trương Chuyết hỏi hoà thượng Tây Đường Trí Tạng:

- Có địa ngục và thiên đường không?
- Có.
- Không đúng rồi, tôi thường tham hỏi điều này nơi Hòa Thượng Kính Sơn, Ngài đều nói không?

Thiền sư Trí Tạng hỏi: Vậy ông có vợ con không?

- Ông ta xuất gia làm gì có vợ con.
  - Bởi vậy Kinh Sơn không có vợ con nên nói là không.
- Còn ông có vợ con nên ta nói có. Chừng nào ông được như Kinh Sơn thì mới “Tất cả đều không”.

Bình: Thiền sư không có pháp cho người. Chỉ tháo dây cởi trói nên theo chấp có nói không.

Tùy chỗ chấp không nói có, ngay đó khiến học nhân tự thể nghiệm như uống nước lạnh tự biết.

(Nguồn: Thiền là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Người viết cũng thường nói đùa với quý chú rằng khi đại diện bạn bè chúc cô dâu chú rể trong tiệc cưới như sau: “Quý ông nên cưới vợ đi vì nếu quý vị gặp được người vợ hiền thì quý vị sẽ được hưởng hạnh phúc gia đình, còn nếu quý vị gặp một bà vợ dữ thì quý vị sẽ trở thành triết nhân như Socrate vậy đó. Đẳng nào cũng có lợi cho quý vị mà”. Bạn đồng ý chứ?

Nói thật lòng, cuộc sống trong cõi nhân gian này là một dòng biến dịch không ngừng. Con người sinh ra và lớn lên, thay đổi về thể chất lẫn tinh thần từ tuổi thơ cho đến tuổi già theo quy luật sinh, lão, bệnh, tử như nhà Phật thường dạy. Có những thay đổi tốt và có những thay đổi xấu mà chính chúng ta đôi khi không nhận ra mà chỉ thấy những thay đổi của đối phương mà thôi.

Khi gây gổ, tranh cãi nhau, chúng ta chỉ thấy khuyết điểm của phe địch mà quên đi họ cũng có những ưu điểm đấy. Nhất là quý ông thì tự ái to như cái nia, lúc nào cũng không chịu nhận lỗi của mình. Khi quý ông nổi nóng lên thì thường hay quát tháo um sùm, phát ngôn bừa bãi, nhiều khi còn xỏ tiếng Nho, tiếng Đức đối với bạn bè, và ngay cả với vợ con nữa! Quý bà khi giận chồng, giận con thì chỉ biết cằn nhằn cảm ràm, hoặc âm thầm rơi lệ, hoặc đi tâm sự với bạn bè mà thôi. Thường thì người đàn bà giỏi chịu đựng, nhẫn nhịn hơn so với quý ông, một phần vì sự giáo dục của văn hoá Á Đông, một phần vì là bản tính phụ nữ, nhất là quý bà ở thế hệ cũ. Xin lỗi quý ông nhé vì đó là một sự thật không chối cãi được theo sự cảm nhận của người viết mà thôi. Xin quý ông đừng giận nhé. Cảm ơn quý vị nhiều.

Thôi thì, chúng ta nên tập nhớ, tập nhìn những ưu điểm của người khác để mà sống vui sống khỏe nhé. “Smile!”

Riêng thiện ý của người viết là chúng ta cũng cần có thêm một chút máu “tếu” trong người thì cuộc sống sẽ thoải mái, vui vẻ hơn một tí. Những người ít nói, nhiều khi còn bị hiểu lầm là người có tính khí khó chịu, ít có bạn bè vì người khác cũng ngại ngùng ít dám nói chuyện với quý ông, quý bà ít nói này vì thấy họ sao mà nghiêm trang quá nên cũng không dám đến gần để nói chuyện hơn là nói chuyện với những người tính tình cởi mở, vui vẻ.

Kinh nghiệm cá nhân của người viết là khi nhìn nụ cười vui vẻ của Đức Phật Di Lặc, người viết cảm thấy tinh thần an lạc hơn. Bởi thế những ngày đầu Xuân, người ta thường thích những người có nụ cười vui vẻ, nhanh nhẹn đến xông nhà xông đất đầu tiên để cho mọi việc trong năm được hanh thông tốt đẹp hơn lên. Bạn đồng ý chứ?

Xin mời bạn cùng vui với người viết qua câu chuyện vui vui dưới đây do một người bạn chuyên chia sẻ với người viết nhé. Cảm ơn anh VB.

Bí Quyết Vợ Chồng Hòa Thuận

Cười chút cho đời thêm vui... và cho bà nhà hả dạ

Trên đời này có 2 việc khó nhất:

1- Là nhét tư tưởng của người này vào đầu của người khác.

2- Là nhét tiền của người khác vào túi của mình.

Nếu:

1- Ai làm được điều số 1 thành công thì ta gọi đó là ..... thầy.

2- Ai làm được điều thứ 2 thành công thì ta gọi đó là ..... chủ.

Nhưng nếu có người làm được cả 2 điều trên thành công thì ta gọi đó là: Vợ!

Bạn- Kẻ Thù và Vợ

BẠN là người khen ta khi ta

đúng; chê ta lúc ta sai.

KẸ THÙ là người khen ta khi ta sai; chê ta lúc ta đúng.

Còn kẻ mà lúc nào cũng chê ta, dù rằng ta đúng hay sai thì đích thị là ... VỢ TA!

Theo tin dự báo thời tiết của đài khí tượng Portland, thì nhiệt độ ở Portland, Oregon vẫn tiếp tục còn nóng trên 90 độ trong vài ngày sắp tới. Người viết xin kể hầu thêm vài câu chuyện vui nữa để chúng ta cùng cười cho vui với đời một tí mà quên đi trời nóng có thể làm ta nổi giận bất ngờ nhé. Smile !

1- Chuyện thứ nhất- Lý sự cùn của các bọm nhậu

Đã rất nhiều lần tôi muốn bỏ rượu và bia, nhưng tôi lại cảm thấy xấu hổ.

Mỗi lần nhìn ly bia, tôi lại nghĩ về những người công nhân cực khổ đã làm ra nó. Họ đều có vợ con phải chăm sóc, con cái họ đều có những giấc mơ phải thực hiện. Nếu tôi không uống, có thể họ sẽ mất việc và những giấc mơ của con họ sẽ mãi tan biến. Tôi không thể ích kỷ chỉ lo cho sức khỏe của mình. Tôi uống để biến giấc mơ của rất nhiều người thành sự thật.

Đừng vì lợi ích của mình mà làm ảnh hưởng đến những người khác các bạn nhé.

Nào chúng ta hãy cùng nâng ly! Dzô ! Dzô !

2- Chuyện thứ hai- Can you speak Vietnamese

Giáo viên dạy Anh văn nói chuyện với một giáo viên khác:

"Tui không thể chịu nổi sao lại có đờn học trò thế này.

Chuyện là tôi có ra một bài làm là hãy kể một câu chuyện ngắn bằng tiếng Anh, rồi nó kể câu chuyện về hoàng tử và công chúa".

Giáo viên kia thắc mắc: Vậy có gì không ổn?

- Không ổn là bài làm của nó như thế này:

"Hoàng tử và công chúa gặp nhau tại lâu đài. Hoàng

tử hỏi :

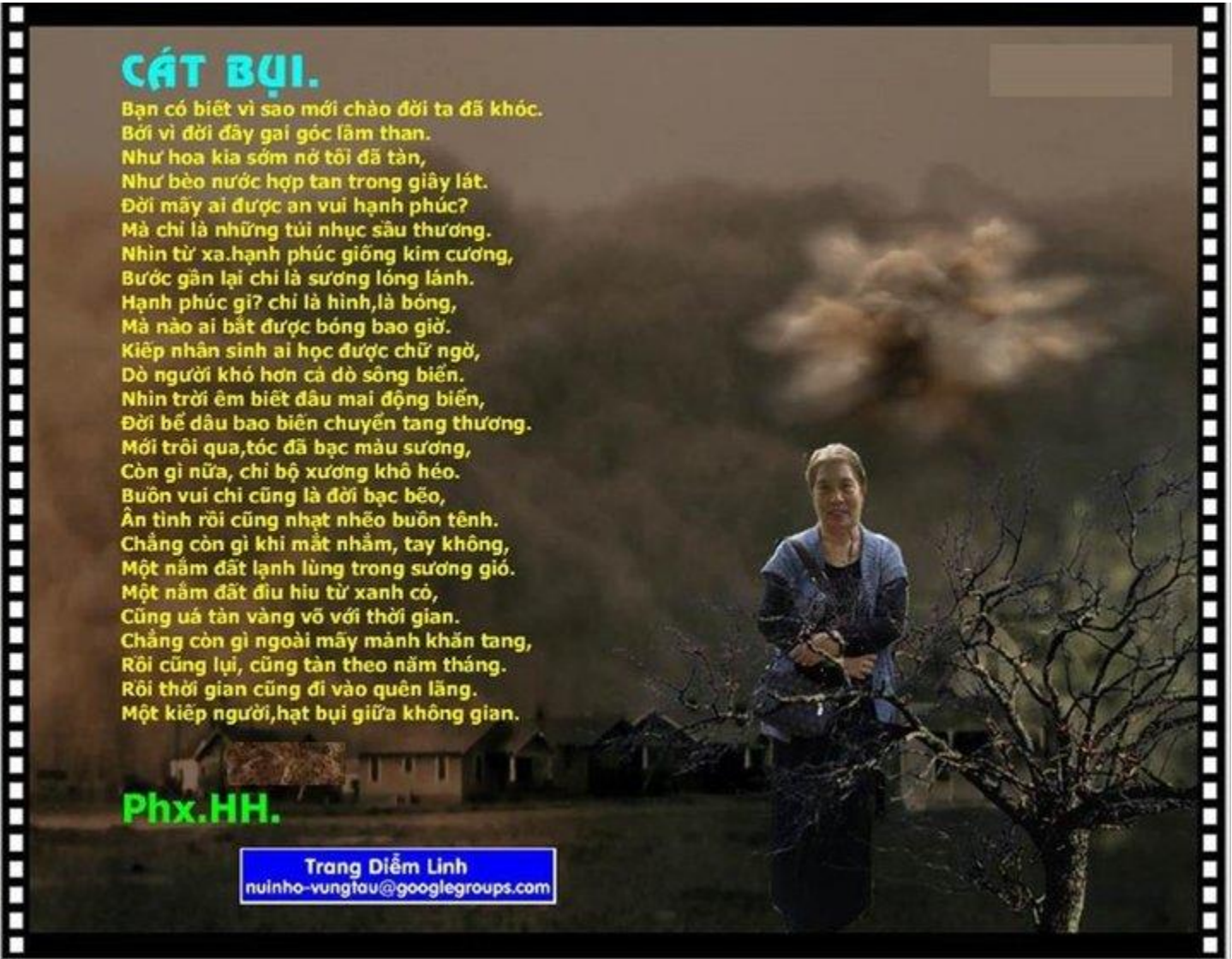
"Can you speak Vietnamese?" Công chúa trả lời:"Sure".

Thế là sau đó cả bài văn nó toàn viết bằng tiếng Việt hết.

Mời quý anh chị xem youtube dưới đây cho vui nhé. Smile!

<https://www.youtube.com/watch?v=EMma4TvO78w>

Sương Lam

CÁT BỤI.

Bạn có biết vì sao mới chào đời ta đã khóc.
Bởi vì đời đầy gai góc lắm than.
Như hoa kia sớm nở tối tàn,
Như bèo nước hợp tan trong giầy lát.
Đời mấy ai được an vui hạnh phúc?
Mà chi là những tui nhục sâu thương.
Nhìn từ xa.hạnh phúc giống kim cương,
Bước gần lại chi là sương lỏng lạnh.
Hạnh phúc gì? chi là hình,là bóng,
Mà nào ai bắt được bóng bao giờ.
Kiếp nhân sinh ai học được chữ ngờ,
Dò người khó hơn cả dò sóng biển.
Nhìn trời êm biết đâu mai động biển,
Đời bể dâu bao biến chuyển tang thương.
Mới trôi qua,tóc đã bạc màu sương,
Còn gì nữa, chi bộ xương khô héo.
Buồn vui chi cũng là đời bạc bẽo,
Ân tình rồi cũng nhạt nhẽo buồn tênh.
Chẳng còn gì khi mắt nhắm, tay không,
Một năm đất lạnh lòng trong sương gió.
Một năm đất đều hiu từ xanh cỏ,
Cũng úa tàn vàng vố với thời gian.
Chẳng còn gì ngoài mấy mảnh khăn tang,
Rời cũng lụi, cũng tàn theo năm tháng.
Rời thời gian cũng đi vào quên lãng.
Một kiếp người,hạt bụi giữa không gian.

Phx.HH.

Trang Diễm Linh
nuinho-vungtau@googlegroups.com

Quả Báo

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Chị Bông đã chuẩn bị sẵn buổi tối thứ bảy rảnh rang để gọi phone cho chị Hường, không phải thăm hỏi gì chị Hường mà là...thông qua chị Hường để tìm hiểu tin tức mẹ chồng nàng dâu nhà chị Liên., người mà chị Bông luôn ganh tị và ghét cay ghét đắng .

Hôm nọ chị Bông nghe chị Hường kể nguồn tin con dâu chị Liên sẽ dọn nhà đi nơi khác vì không muốn ở cùng thành phố với mẹ chồng. Nay chị Bông muốn hỏi tiếp tình hình đi đến đâu...

Vừa cầm cell phone nói chuyện chị Bông lại vừa “một công đôi chuyện” đi bộ nhanh trong nhà cho khỏi phí thì giờ vì chị biết cuộc nói chuyện sẽ lâu dài, chị Hường kia thích nói chuyện về người khác và chính chị Bông thì đang muốn nghe..

Chị Bông cần đi bộ nhiều để tan mỡ xuống cân.vì lúc này chị hơi mập.

Chị đọc báo thấy các nữ diễn viên, các người mẫu ăn kiêng, ăn nhiều rau và uống nước lã để có thân hình đẹp.mà tội nghiệp, ngồi trên một đồng tiền mà ăn toàn rau trái và uống nước lã thì vui thú gì..

Mãi nghe câu chuyện đến hồi gay cấn cộng thêm tính xốn xác không trông trước ngó sau chị Bông bị trượt chân vì vết nước lúc nãy chị làm đổ còn loang trên nền gạch mà lười chưa chịu lau ngay, sẵn đà đang đi nhanh lại bị trượt chân chị ngã lao đầu về phía trước, lao đầu vào ngay khung cửa phòng khách dẫn vào hall way. bằng tất cả sức mạnh không thể ngờ..

Ngay giây phút trượt ngã hụt hẫng ấy chị Bông đã thấy cả bầu trời kinh hoàng sụp đổ trước mặt. Chị hét to lên:

- Ôi giờ ôi !!! Ôi giờ ôi !!

Chiếc cell phone văng ra mấy bước, chị Bông lồm cồm bò dậy và đứng lên vì chẳng ai ra cứu chị cả, anh Bông vẫn nằm trong phòng ngủ xem ti vi.

Chị Bông lò dò từng bước như người thương binh để đi vào trong :

- Anh ơi em vừa bị ngã đau quá.

- Ôi , “nhà giàu đứt tay ăn mày đổ ruột”

Bị ngã đau mà chồng lại nói một câu hững hờ chị Bông càng đau thêm. Chị Bông nhớ ngay đến một chị bạn đã kể chuyện hai vợ chồng ra làm vườn, chị với tay bẻ một cành cây gãy trên cao thì bị ngã, chồng đứng gần đó đã không ra đỡ vợ lên mà còn mắng mỏ:

- Mất mũi bà để đầu mà ngã thế hả ? lại ốm đau, lại nằm vạ...

Chả bù cho ngày xưa khi hai người mới quen nhau anh đã nâng niu chiều chuộng chị, hai người cùng thông thả trên hè phố rộng phẳng phiu mà anh luôn âu yếm nhắc: “ nếu có ngã thì hãy ngã vào lòng anh nhé, anh sẽ nâng đỡ, che chở cho em, anh sẽ đau giùm em”

Thì ra đàn ông nào cũng giống nhau, chỉ được cái thuở ban đầu.

Anh Bông nhà chị cũng thế, thuở ban đầu hai vợ chồng luôn hoà hợp thắm thiết. bây giờ chuyện lớn chuyện nhỏ cũng tranh cãi, bất đồng. Chị Bông trồng một cây hoa Hồng cảnh mềm ngay cạnh hàng rào patio để lá hoa vươn vào lan can cho đẹp và thơ mộng, chị đã cẩn thận dặn dò anh Bông đừng bao giờ động vào nó để cho chị ngắm, thế mà anh Bông vẫn...cắt phăng đi những cành hoa cành lá đong đưa ấy cho khỏi vướng mắt đã làm chị Bông thương hoa rơi nước mắt mấy lần.

Chị Bông oán trách và kể lể:

- Anh không dậy bôi thuốc cho em mà còn bình thản ví von chế nhạo nữa sao? xem này trán em sưng to bằng quả ổi...

Nhìn thấy hình ảnh cụ thể anh Bông mới tin, mới chịu ngồi dậy đi tìm chai dầu gió xanh xoa lên vết sưng cho bà vợ lắm lời vừa lòng và an ủi::

- Mai là khỏi ngay ấy mà.

- Cú ngã mạnh lắm anh ạ, em tưởng như bao nhiêu công xuất của em đều dồn vào nó, đâm đầu vào tường như người ta chán đời tự tử vậy đó.

- Người ta bình thường hoá vấn đề còn em thì luôn luôn bành trướng hoá vấn đề, bị cảm cúm thường thì lo bị dịch cúm thế kỷ chết nhanh, chết hàng loạt, bị ho vì thời tiết thì tưởng tượng không ung thư cuồng họng cũng ung thư phổi. .

Chị Bông vẫn rên rĩ:

- Ôi giờ ôi... trán đập vào bức tường với tốc độ “phi thường” như thế không vỡ mạch máu não cũng chạm thần kinh. Ngày mai ngày mốt anh mà thấy em ...có biểu hiện gì khác thường thì nhớ đưa em đi bác sĩ tâm thần nhé đừng để em hóa điên hoá rồ..

Anh Bông thắc mắc:

- Nhưng làm sao mà em bị ngã? Anh nằm trong phòng nghe em nói chuyện phone rồn rảng hào hứng lắm mà.

- Em vừa nói phone với chị Hằng vừa sải bước nhanh nên...

Anh Bông cướp lời:

- Nên xót xác ngã đâm đầu vào tường chứ gì ! Hình như em đang nói chuyện về nhà chị Liên, nhà chị có thằng con đẹp trai học giỏi làm ra nhiều tiền và em từng ngụ ý chào mời gả con gái nhà mình cho con trai chị Liên mà không thành đấy, phải không?

Chị Bông nhặt nhổ trả lời:

- Phải rồi nhà chị ta đấy...

- Nghe nói cậu ta đã lấy vợ, cô vợ cũng tài ba không kém gì chồng, học giỏi có công việc ngon lành. Con dâu người ta tài sắc hơn hẳn con gái mình đấy.

Chị Bông cay cú:

- Anh nghe lóm cũng tài ba luôn mà chưa đủ, mẹ chồng nàng dâu nhà này đang đến lúc rạn nứt rồi, Thà con gái mình ế sưng ế xỉa còn hơn làm dâu người mẹ chồng nhỏ nhặt như chị Liên, anh nhé....

Anh Bông nửa đùa nửa thật :

- Tóm lại mãi nói xấu người khác mới không để ý, mới bị ngã, đúng là trời.... quả báo.

*****

Sáng hôm sau chị Bông thức dậy ra soi gương và kính hãi khi thấy quanh mắt phải tím bầm, mắt trái cũng bị tím bầm nhưng ít hơn. Chị lo ngại gọi phone ngay cho bà chị họ ở Calif , bà chị từng làm việc ở bệnh viện: nên có nhiều kiến thức và kinh nghiệm về y khoa. :

- Chị Duyên ơi ...tối qua em đã đâm đầu vào tường !!

Chị Duyên hốt hoảng hét lên trong điện thoại:

- Chuyện gì xảy ra đến nỗi cô đâm đầu vào tường tìm cái chết, hả, hả?

Không để chị Bông kịp trả lời chị Duyên xông xáo tiếp:

- Đừng bi quan, đừng tuyệt vọng. Cuộc sống dù hoàn cảnh nào cũng là vô giá cô biết chưa?

- Em biết rồi, nên mới hỏi ý kiến chị đây, Tối qua em bị trượt chân ngã đâm xầm đầu vào tường chứ em có muốn tự tử đâu, mấy account mutual funds của em đang lên giá, em mà chết chồng em có vốn cưới vợ khác trẻ đẹp sao

- Thế mà cô ăn nói xót xác làm tôi hết cả hồn.

Chị Bông kể lại tai nạn tối qua và than thở:

- Bây giờ .hai mắt em tím bầm chừ vừa bị xã hội đen thanh toán và cái trán vẫn sưng to như vừa ở trung tâm ung bứu ra, chị cho em lời khuyên?

- Cô diễn tả khủng khiếp quá, đi bác sĩ mắt ngay xem có ảnh hưởng gì đến giác thần kinh mắt bên trong không kéo mù loà thì khổ. Thí dụ cô có bị hoa mắt, mờ mắt gì không...

- Trời ơi..nguy hiểm đến thế ư..

- Rồi cô đi chụp hình đầu ngay cho tôi, máu mà tụ lại trong não thì toi mạng đấy.

Chị Bông hoảng sợ :

- Thế thì em không mù loà cũng chết mất thôi. Em chào chị, em đi bác sĩ ngay đây,

Bà chị cẩn thận dặn dò:

- Này...này...cô đi đứng cẩn thận kéo lại...ngã thêm cú nữa thì không sống nổi đâu.

Chị Bông quen tính nét ăn ngay nói thẳng của bà chị họ, ăn nói không kiêng lời mà trong lòng chị thì tử tế thương người lắm..

Chị Bông đến văn phòng bác sĩ mắt không cần lấy hẹn vì với “ đôi mắt màu tím” của chị cũng đủ cho cô nhân viên thương cảm và ưu ái cho vào gặp bác sĩ sớm.

Bác sĩ cũng hỏi y như chị Duyên lúc nãy là mắt có bị mờ đi không? Có nhìn một hình thành hai không rồi soi mắt kỹ càng và kết luận:

- Vết bầm tím nơi mắt do máu tụ trên trán lan xuống chứ hai mắt không hề bị tổn thương,. Tôi sẽ giới thiệu chị đi chụp đầu cho chắc ăn.

Sáng hôm sau chị Bông đi chụp CT scan, và sau một ngày thì bác sĩ gọi phone đến báo bình yên vô sự chị Bông mới thở dài nhẹ nhõm.

Một sự té ngã có thể dẫn đến chết người, bà Mỹ gia hàng xóm chị Bông bị ngã nằm nhà thương một thời gian sau thì chị Bông nghe tin bà qua đời.

Có anh chàng trung niên nhà giàu khỏe mạnh đẹp trai ở tuổi 45 cũng chết vì té ngã chẳng phải đợi tuổi già như bà hàng xóm kia, anh chàng là chồng một doanh nhân nổi tiếng, gia đình đi nghỉ mát, chàng đến phòng tập thể dục nơi khách sạn Four Seasons, chạy bộ trên máy, chẳng biết chàng chạy làm sao mà té ngã đầu va vào góc cạnh chân máy và nằm chết tại hiện trường chẳng ai hay cho đến khi gia đình thấy vắng chàng sốt ruột đi tìm.

Chị Bông không thích chạy bộ trên máy, tính chị xốn xác thể nào cũng có ngày bị ngã, thà cứ đi bộ ngoài đường, càng máy móc hiện đại càng ...hại vào thân

Bây giờ chị chỉ lo làm sao cho vết bầm tím và vết sưng mau biến khỏi khuôn mặt vì với dung nhan "sưng xỉa" này chị chẳng dám ra đường, chẳng muốn gặp mặt ai. Mỗi khi cần ra ngoài chị Bông đeo cái kính mát to tướng vừa che vết bầm vừa...thời trang mùa hè luôn thể.

Ấy thế mà chị chẳng được yên, bỗng đâu chị nhận được cú phone người lạ, một ông vừa từ California . về có mang theo cuốn sách của một người bạn chị Bông gửi tặng khi bạn chị biết ông bạn này ở cùng thành phố với chị Bông.

Không lẽ không tiếp người ta, bạn có lòng tặng sách, người hàng xóm có lòng mang đến trao tận tay.

Chị Bông không thể đeo kính mát tiếp khách trong nhà, ông khách lạ sẽ tưởng chị cảm hâm, tưởng chị dờ hơi. Nhưng chị sẽ đeo kính cận thị trắng, gọng kính cũng che được phần nào

Căn phòng khách được kéo màn che cửa sổ cho bớt ánh sáng, mở lên ngọn đèn màu vàng...u ầu.và quan trọng là chị Bông sẽ không ngồi đối diện thì không dễ gì ông khách lạ nhận ra gương mặt bầm dập của chị.trong ánh đèn mờ này được.

Qủa nhiên ông khách hàng xóm vừa quen không hề nhận ra điều gì khác lạ trên gương mặt chị Bông cho đến khi đứng dậy ra về ông khách vui tính thân thiện ngỏ ý:

- Bạn của chị cũng là bạn của tôi, thì hôm nay chúng ta cũng là bạn, nếu chị không ngại thì cho tôi chụp một tấm hình để gửi cho chị bạn của chúng ta.

Trước lời mời chân tình mà từ chối thì hóa ra mình "chảnh", chị Bông đành đau khổ gỡ kính ra và nói:

- Anh xem mặt tôi thế này tôi làm sao mà dám chụp hình.

Và để tránh ngộ nhận chị Bông kể lại vụ ngã đâm đầu vào tường cho người bạn mới quen, ông khách ái ngại tự trách mình:

- Thế mà nãy giờ tôi không nhận ra mà hỏi thăm chị, tôi sơ ý quá. Chúc chị mau bình phục nhé.

Mỗi buổi tối chị Bông đều chườm lạnh vào chỗ sưng, chỗ bầm tím và mỗi buổi sáng thức dậy chị Bông đều soi gương ngắm nghía xem vết thương đã bớt thế nào.

Hai tuần lễ trôi qua con tim chị Bông đã vui trở lại khi thấy vết thương càng ngày càng lành.

Tối thứ bảy này chị Bông nằm ở ghế sofa vừa chườm lạnh vết bầm vừa mở ti vi vào you tube nghe băng kinh của các ni sư, sư thầy như thường lệ, càng nghe giảng kinh chị Bông càng thêm thấm thía.

Chuông điện thoại reo vang inh ỏi. Anh Bông mở phone và đưa cho chị Bông:

- Có phone của chị Hường gọi em

Chị Bông cầm phone nghe chị Hường hỏi thăm:

- Hôm nay chị Bông đã đỡ chưa? Từ hôm chị bị ngã đến giờ tôi lo cho chị ghê lắm,

- Cám ơn chị. Hôm nay tôi đỡ được 80% rồi.

Giọng chị Hường hớn hờ:

- Vậy tôi kể tiếp chuyện nhà chị Liên nghe.

Chị Bông đã tin phần nào vào sự "quả báo".. Nếu chị không cay cú nhà chị Liên, nếu chị không nói chuyện phone với chị Hường thì chị đâu bị ngã. Những tai nạn dù nhỏ nhặt trong đời thường hàng ngày biết đâu cũng là quả báo của việc mình vừa làm trước đó đâu cần đợi đến kiếp sau.

Chị Bông không muốn tọc mạch chuyện nhà chị Liên nữa, nhưng chị không nỡ làm chị Hường hụt hững, chị từ chối khéo:

- Tuy tôi đã đỡ đau nhưng vẫn cần tịnh dưỡng chị Hường ơi. Tóm gọn là mẹ chồng nàng dâu nhà chị Liên đang bất hòa chứ gì. Thế là xong chuyện mình khỏi cần bàn nữa..
- Không, bởi thế tôi mới cần thông báo cho chị đây.

Chị Bông tò mò hỏi tới:

- Hay là họ tan rã? Con dâu đã li dị chồng và vĩnh biệt bà mẹ chồng?
- Không...
- Vậy thì sao? chị nói nhanh đi..

Chị Bông chợt khựng lại, lại thấy mình hiện nguyên hình mặt mày bà ác mồm ác miệng, ganh tị và nhỏ nhen chỉ muốn hơn thua với người khác .

Chị Hường xuống giọng có vẻ ngại ngùng:

- Tôi nghe nói con dâu chị Liên move khỏi thành phố này tưởng là nó xa lánh bà mẹ chồng, tưởng mẹ con họ xích mích, ai dè nó được hăng thẳng chức và biệt phái đi công tác ở nước ngoài 1 năm, vợ chồng nó vẫn hạnh phúc, mẹ chồng nàng dâu vẫn đề huề thấy mà...phát ham.

Chị Bông cũng ngỡ ngàng giọng hạ giọng:

- Vậy là gia đình họ vẫn tốt đẹp như hồi nào đến giờ hả chị Hường.?
- Đúng thế, nghĩ mà...ân hận quá chị Bông à, nhà người ta đang yên lành mà tôi tung tin thất thiệt chỉ vì tôi cũng không ưa chị Liên giống như chị . Mà...lỗi tại chị nữa đó

Chị Bông giãy nảy lên:

- Sao lại tại tôi? chị mới là người đưa chuyện.....
- Thì tại chị cứ quan tâm moi móc tin tức nhà chị Liên làm tôi về hùa theo. Thôi, mình để đức cho con cháu sau này đừng nói xấu người ta nữa nghe chị Bông?

Chị Bông mừng vui tán thành:

- Tôi cũng đang tập cho mình cái điều này đây, ganh ghét người ta mang tội chết chị Hường nhỉ.....
- Ừa...tôi cũng nghĩ thế. Biết đâu hôm đó chị bị ngã cũng là....cũng là...cũng là.....

Thấy chị Hường mãi ấp úng không dám nói hết câu chị Bông liền tiếp lời:

- Quả báo chứ gì ! chồng tôi cũng nói thế đấy.

Xong cuộc nói chuyện với chị Hường, chị Bông thấy lòng thanh thản hẳn ra, sau một cú ngã đau thừa sống thiếu chết, sau khi nghe thêm những kinh giảng cách sống ở đời, cách đối nhân xử thế chị Bông đã nhận ra mình sai, đã nghiệm ra trong cuộc sống ta nên buông bỏ những tị hiềm ganh ghét, lòng hãy mở ra với mọi người, với cuộc đời thì sẽ hưởng an nhiên hạnh phúc.

Chị cũng sẽ bớt tranh cãi những chuyện vặt vãnh với anh Bông cho êm đềm nhà cửa.

.Chị Bông gọi chồng:

- Anh Bông ơi, ngày mai anh ra vườn thấy cành hoa hồng nào vướng víu chia vào hàng rào patio thì cứ cắt bớt cho gọn mắt anh nhé....

Anh Bông hấp tấp từ trong phòng chạy ra, ngạc nhiên và vô cùng lo lắng:

- Em vừa nói gì ? Có phải là em không? Chẳng lẽ kết quả chụp hình đầu không có vấn đề và vết thương đã gần lành mà bây giờ em còn...chạm giầy thần kinh, mà em còn có biểu hiện khác thường sao?: có cần đưa em đi bác sĩ tâm thần như lời em dặn dò hôm nọ không?

Chị Bông cười tươi như hoa:

- Em đang tỉnh đây chứ có khác thường, mát giầy hay điên rồ đâu. Sau cú ngã “ quả báo” em đã ngộ ra được nhiều điều và đổi mới rồi anh Bông ơi

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June, 5- 2015)

HẠT BỤI

*Tặng cô bạn trẻ " Chỉ là hạt bụi thôi "

Bên bờ sóng dạt cát nhẵn
Sóng xưa quét phủ bụi trần dây dưa
Vùi chôn trọn mối tình xưa
Chút dư âm vọng... đong đưa tháng ngày
Bao năm thắm ngõ tình phai
Nỗi đau sâu lắng... đắng cay không lời

Làm sao xoá được bóng người ?
Dẫu trăm năm vẫn chưa lời tình chàng
Yêu là nhোáng lửa thử vàng
Hóa ra chàng vẫn bên nàng quấn quanh
Mây trời biên biếc xanh xanh
Sao em không thể cùng anh sum vầy !!!

Chừ! em như áng mây bay
Theo anh, theo mãi... Những ngày đi qua
Yêu là tình trải bao la
Hóa ra chàng chẳng rời xa cõi đời
Mắt anh như ánh sao trời
Đêm đêm thầm gọi... gửi lời nhớ mong
Tìm nhau bao núi nghìn sông
Hóa ra chàng ở bên trong ... thật gần

Kiều Mộng Hà

Corpus Christi July 4th 2015

Mùa Mưa Tháng Bảy

*Có cơn mưa qua đây
Tả tơi cánh phượng gầy
Lá bàng rơi đầy lối
Buồn góc phố chiều nay .*

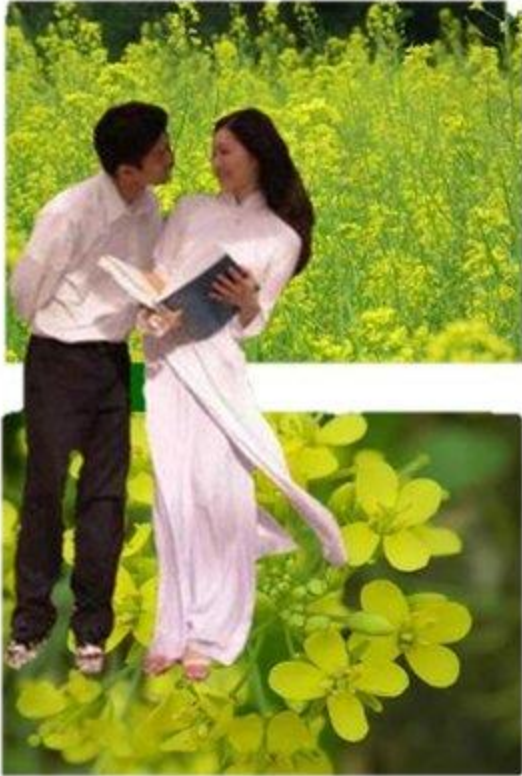
*Có cơn mưa muộn phiền
Lạnh lùng rót vào tim
Vũng lầy là tiếc nuối
Yêu thương cõi lặng im .*

*Ôi ! hồn em cơn lũ
Say đắm say tội tình
Bơ vơ cùng cơn sóng
Cánh hoa đời lênh đênh.*

*Trái tim tình chưa vỡ
Vẫn ước mơ môi trâm
Vẫn vòng tay tha thiết
Ôm giấc hiền trăm năm .*

*Có cơn mưa đĩnh sâu
Giọt buồn như mưa ngâu
Tháng bảy làm sao dứt ?
Cho mộng tràn thiên thu .*

Ngọc Quyên

Trong Nỗi Muộn Màng

Cải xanh trở nụ hoa vàng
Thương em trong nỗi muộn màng thâm tâm
Lòng chùng sợi nhớ âm thầm
Tơ se chỉ rối mộng cảm bằng lời
Mong em hạnh phúc đẹp vời
Nhân duyên đậm ấm góc trời yên vui
Đêm mưa rớt giọt bụi ngùi
Người xưa, đôi mắt, chôn vùi tình sâu
Em sang sông khúc giang đầu
Anh nơi dòng cuối canh thâu nhớ nguồn
Chiều rơi dáng liễu lặng buồn
Còn đâu môi thắm lệ tuôn đổi hờn
Thôi đành ôm giấc cô đơn
Nửa khuya thao thức mộng vờn gối chăn

ĐT Minh Giang

Minh Oì!

Lê Thị Hoài Niệm

“Mỗi năm đến hè thì ta ... nghỉ hè, nghỉ xong rồi ta phải đi học thôi. Rồi khi hè sang ta nghỉ ta chơi, hết hè rồi ta đến trường, chờ cho cuối năm ta nghỉ hè...”

Ngồi nhìn thẳng cháu nội đang loay hoay xếp gọn mấy thứ vật dụng cần thiết cho trại hè lên đường sắp tới mà miệng thì cứ hát oang oang bài “Nỗi Buồn Hoa Phượng” của nhạc sĩ Thanh Sơn được ông mượn phép...đổi lời hát, rồi dạy lại cho cháu từ năm ngoái, ông Tá già bèn... vuốt râu tưởng tượng mà cười cười.

Tuổi trẻ ở xứ này sao mà sung sướng quá, quanh năm suốt tháng chỉ có mỗi công việc học và chơi, nếu không phải đi làm thêm (tròn tuổi 16) để có tiền sắm thêm quần áo hoặc mời đào đi hát ... karaoke. Bọn chúng có vô số mục để giải trí nào là xi nê, bi-da lô, bô-ling, bóng rổ, bóng bàn, v.v., rồi cuối tuần đi câu cá, trượt băng v.v., vậy mà mỗi lúc hè về được nghỉ học, chúng cũng mừng quá là mừng, háo hức được đi cắm trại xa, được đi vacation.

Chả bù với bọn ông khi còn trẻ, lúc nào cũng bù đầu vào sách vở theo lối học từ chương, cũng chẳng có chỗ nào để... giải trí cuối tuần, nên chi hè tới là ... “dzui mừng dzui quá dzui!” Nhất là những cậu học trò dân thành phố, hè về là cơ hội để được hưởng thú vui ở đồng quê nào là trèo ổi, hái xoài, bắn chim, săn cá, tắm sông v.v.,

những thú vui này nếu không có quê nội hay ngoại, thì cũng ở làng quê của bà cô, ông cậu, hoặc nhà thằng bạn nhà quê nào đó.

Ngày đó; bọn đực rựa các ông làm gì có cái màn “*mỗi năm đến hè lòng man mác buồn, chín mươi ngày qua chứa chan tình thương, đường xưa in bóng hai đứa nay đâu, phút gần gũi nhau mắt rồi tạ từ là hết người ơi!*” Đó rõ ràng chỉ là tâm sự riêng của ông nhạc sĩ, ông ... nhớ người yêu rồi viết nhạc tặng nàng để làm kỹ nghệ, và tâm hồn nhạc sĩ thì hay thương hoa nhớ bướm, ngồi nghe ve sầu ca vang rồi ... nhớ, nhớ thứ gì đâu đâu mà hồng nhớ bài toán cộng trừ, mỗi năm có mười hai tháng, đi học tới chín tháng trời, (không phải chín tháng mười ngày đâu) “hai đứa” cùng đi sáng nắng chiều mưa, vậy mà ông tính sao chỉ có ... chín mươi ngày chẵn! Nhạc sĩ tính nhầm rồi, ba tháng hè mới là chín mươi ngày chứ lì, nếu vậy nhạc sĩ phải hát là “*chín mươi ngày tới...*” mới là đúng điệu, nếu không phải hát là; *Mỗi năm HẾT hè lòng man mác buồn, chín mươi ngày qua sướng vui làm sao, ngồi câu bờ ao, tắm nước sông sâu, gió chiều cùng nhau thả diều, “chạy đồng” khoái lắm người ơi!*” (Xin lỗi nhạc sĩ, người viết xin mạn phép đổi lời và bình loạn cho vui thôi). Ấy vậy mà hồi đó mấy ... học trò gái, bạn của ông khoái chí quá trời, đi đâu cũng rướn gân cổ lên “mỗi năm đến hè lòng man mác buồn...” bởi buồn nên hồng chịu học hành cho đủ chữ, rồi kỳ thi cuối năm học, tìm hoài không thấy tên trên danh sách trúng tuyển, bèn “cất bước sang ngang” cho khỏi buồn(?).

Nói nào ngay, chưa có khoảng thời gian nào vui cho bằng thời gian đi học, người nào đã phán câu: nhất quỷ nhì ma- thứ ba học trò là hơi chơi ép. Thử hỏi trên cõi đời này có mấy ai thấy...quỉ phá, ma chọc một cách minh bạch, rõ ràng như từng chứng kiến lũ học trò phá phách chưa?. Con quỉ nó ra làm sao: mặt xanh, mỏ đỏ, nanh vàng, mắt cú vọ, mũi kỳ lân chẳng? Nếu có hình vẽ quỉ, cũng chẳng qua do trí tưởng tượng của ngài họa sĩ, nếu quỉ có hiện lên để bắt ai đó, cũng chỉ là câu chuyện người lớn đặt ra răn đe mấy đứa con nít hay nghịch phá, đêm ngủ hay... đái dầm? Nếu có “quỉ nhập tràng” cũng chỉ là sản phẩm của mấy ngài “phốt tinh Ăng lê” trong phim ảnh. Nhưng bọn quỉ hút máu người cũng mang tính... kỳ thị nặng, bọn quỉ đực đi hút máu cũng lựa ngày, lựa luôn những người đàn bà vừa trẻ lại đẹp, những mệnh phụ phu nhân, quỉ phải đòi các, sang cả, sống trong những tòa lâu đài, biệt thự nguy nga, tráng lệ (mấy bà già trầu “Me VN”, chắc quỉ hồng dám hút máu vì sợ da nhăn nheo quá, hút ... hư răng? lại nữa cái mùi hăng hắc của trầu cau, với màu đỏ lòm khi vừa nhai trầu chắc quỉ cũng sợ tuốt luốt). Còn quỉ cái thì chọn toàn đàn ông đẹp giai, con nhà giàu học giỏi, có chức vị Bá tước hay Hầu tước, Công tước, v.v., tề lăm cũng Bác sĩ, Kỹ sư, chứ tài xế xe ôm hay phu xích lô, xe kéo còn lâu quỉ mới ôm, mới nhìn, vì ngại cái mùi mồ hôi... lao động.

Còn ma hả, ai là người đã thật sự cầm được bàn tay trắng nõn nà mềm mại của ma? ngoại trừ mấy nhân vật ương ương, dở dở trong “Liều Trai Chí Dị” của ông Tàu “Bồ Tùng Linh”?. Hồng hiểu làm sao mà khi kể chuyện ma, người ta toàn thấy... ma nữ ? (coi bộ “nữ giới” dữ dằn à nha - hay là tại mấy bà, mấy cô ăn nói nhỏ nhẹ, dễ gây cảm tình với người đối diện?) nào là người con gái mặc bộ đồ trắng toát, mái tóc dài buông lơi, dáng vẻ yếu điệu đứng giữa một quãng đường tối thui tối thui, chờ để quá giang xe, mà chỉ chờ đàn ông thôi, hồng thèm quá giang đàn bà, vì Ma cũng sợ mang tiếng... đồng tính(?), mà liền ông con trai khi thấy gái ... đứng đường là sáng mắt lên (thường thì đa số phái nam có tính thương người, nhất là những người trông có vẻ yếu đuối, cần sự giúp đỡ, nên dễ “động lòng trắc ẩn”) mời lên xe chở dùm tức khắc, nhưng chỉ chạy được một quãng là ma... biến, báo hại người chở dùm trở về nhà mắc chứng “bệnh đàng dưới”, muốn khỏi bệnh phải nhờ thầy pháp ếm bùa, làm phép trừ ma...(?)

Còn ma đàn ông ít khi nghe kể, thỉnh thoảng mới xuất hiện, như trong câu chuyện rằng: “có một cô nữ sinh kia, đi học thêm ban đêm, mà nhà cô thì phải qua một cái nghĩa địa mới đến trường, đêm nào như đêm nấy cô đạp xe mà cứ mong có người đi cùng cho đỡ ...sợ. Bữa đó có một anh chàng đạp xe theo, cô mừng quá bèn lên tiếng: “*Bữa nay có anh đi cùng tôi đỡ sợ, chứ mấy bữa đi một mình tôi sợ gần chết, vậy chứ anh đi một mình qua đoạn đường này có sợ không?*” Anh chàng bèn trả lời: “*Hỏi tôi chưa...chết. mỗi lần đạp xe đi qua đây tôi cũng sợ lắm!!!*” ...

Nhìn chung ma quỷ đâu có phá toàn bộ như cái đám học trò... còn sống.

Này nhé, khi vào lớp học mà gặp phải ông thầy (thỉnh thoảng mới có cô giáo) ... hắc ám, khó ưa, bản mặt lúc nào cũng đặng đặng sát khí, chả bao giờ thấy nụ cười ... xuân, thì cứ y như rằng bị bọn học trò chiếu cố kỹ. Một trái bồ kết nướng, đập ra, lấy ít bột rắc lên ghế ngồi, tặng thầy (hoặc cô), bảo đảm bữa đó thầy, cô mà không ... gây tiếng động là thầy, cô hên. Đó là chưa gặp phải trái mắt mèo, Thầy cô nào mà đụng nhầm cũng trở thành những nhạc sĩ tài ba, khảy đờn có hạng. Còn chuyện phá làng, phá xóm hình như tên học trò nào cũng ít nhất... một lần trong đời, hễ đi ngang cửa nhà ai mà mình không ưa, thì cứ tự tiện bầm cái chuông cửa năm, bảy lần rồi ù té chạy, để cho chủ nhà mặc sức... chửi thề. Còn tên con trai nào bỏ thư tình trong trang sách chưa kịp trao nàng mà lỡ bị tên bạn... mượn tạm quyển sách, thì cứ y như rằng bị đám bạn chọc quê liên miên, chỉ còn có cách độn thổ, nếu được. Chưa nói đến chuyện nam sinh “cột vạt sau áo dài” của nữ sinh (nếu nam nữ học chung trường, lớp) vào chân ghế, để mây cô đứng lên là vạt áo sau... đi thẳng, nhiều khi để lộ khúc lưng trần, nhìn mấy cô khóc để các cậu cười vui... (chơi ác vì ghét?)

Đã vậy, ông nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng còn xúi dại “Đưa Em Vào Hạ” nữa chứ. Đã gặp cái bọn phá như quỷ rồi mà ông còn xúi: *Mùa hè năm nay Anh sẽ đưa em vòng tất cả ... hí trường, để mà nghe người ca bài ca sâu nhớ, chén tiền chén đưa cho ... RÃ RỜI một đêm hẹn ước...* mèn đét oi sao ông xúi bọn trẻ chơi sang vậy? lũ học trò làm gì có nhiều tiền để nghỉ hè rồi đưa em vào HÍ TRƯỜNG, nơi chốn vui chơi dành cho quý vương tôn công tử, người làm ra lăm bạc nhiều tiền, cho ông to, bà nhớn? lại nữa chỉ đưa em đi một vòng thôi mà làm gì đến nỗi ... RÃ RỜI một đêm hẹn ước? xúi chi xúi dại vậy ông?

- MÌNH OI! Em muốn...

Ông Tá già giật nảy mình vì bị bà vợ phá tan hồi ức đẹp, bèn xẵng giọng:

-Giờ này mà... muốn nổi gì? hổng thấy thằng cháu đang ở đây sao?

-Mình nghĩ đi đâu vậy? đúng là đầu óc tối thui thui, lúc nào cũng nghĩ đâu đâu không hà, em muốn hỏi mình một chuyện nhỏ thôi mà

-Hỏi gì? Tui nghe nói... em muốn, tui tưởng...

-Mình sao đâu! Mình có nhớ bài hát gì có câu: “*Trời hồng hồng, nắng trong trong, một bầy con nít cùng nhau chạy rông*” không? Nói dùm tựa đề cho em biết với.

-Tưởng gì, đó là bài hát HÈ VÈ của nhạc sĩ Hùng Lô, nhưng hồi đó tui hát đâu phải một bầy con nít, mà là: “*không mặc... cái gì đó cùng nhau chạy rông*” kia mà.

-Tội quá ông già ơi, cho em xin đi!

-Sao bà cứ chê tui già hoài vậy, hãy nghe hai câu thơ sau đây:

Khuôn mặt, vóc dáng có già

Nhưng tâm hồn trẻ cũng là còn ... tre!(cũng đâu phải măng non)

-Ha ha ha ! tự nhiên lại làm thơ khen mình, mà thơ gì ngang như cua vậy?

-Thơ bút.. trúc! Nhưng bà kiếm tên bài hát để làm gì vậy?

-Em muốn... muốn tập hát, để ra chỗ cắm trại của tụi nhỏ... hát chơi!

-Mèn đét oi! bà đừng có giỡn mặt với nhà... cầm đồ chứ, bài hát đó khó thấu trời, mà làm sao bà hát cho nổi?

-“Nổ” với mình một chút cho vui, chứ em cũng sợ nhạc sĩ Hùng Lô buồn lắm chứ bộ, có điều ba của thằng cháu Việt này, nó muốn tìm bài hát đó, để mang ra ngoài chỗ cắm trại với cây đờn guitar tập cho bầy trẻ hát theo cho vui vậy mà.

-Ừ, tui thấy tụi nhỏ chuẩn bị cho kỳ trại hè tới, làm tui cũng nôn nóng luôn, cứ nhớ hồi mình còn trẻ, mỗi lần được nghỉ hè để đi cắm trại là mừng hết lớn.

-Nếu Minh muốn đi cắm trại với tụi nhỏ thì cũng được vậy, chỉ cần ... đóng lệ phí là được thành “trại viên” thôi!

-Bỏ bà ở nhà một mình sao được, và lại nếu mấy đứa lớn đi thì bà lại phải giữ hai đứa nhóc tí ở nhà kia kìa. Nghĩ cũng...khô thân già, mấy lúc chúng nó đi chơi xa cả nhà, thì mình phải giữ chó cho chúng, giờ đi cắm trại gần thì phải giữ mấy đứa bé con.

-Ấy! giờ mình còn khỏe, giúp được con cháu chút gì thì giúp thôi, sao lại than vãn thế hả Minh?

-Thấy bà lo lắng cho con cháu đủ điều, tui đây xin tặng cho bà hai câu thơ:

Nuôi Cha rồi lại nuôi Con,

Nuôi chó giữ nhà rồi lại nuôi Ông.

nếu Bà hỏi mấy người bạn của Bà ai mà giải thích được, tui đây sẽ tặng cho họ cái CD bằng chính tiếng hát của tui.

- Hích hích hích! Ha ha ha ! tưởng CD của ca sĩ nổi tiếng nào thì bà con đưa tay lấy lấy, chứ của Minh thì ... ai can du!, ha ha ha ha..., coi chừng Minh sẽ bị ra tòa đó.

-Tui làm tội tình gì mà phải ra tòa?

-Tội ...tra tấn mạng nhĩ của người ta chứ tội gì, ha ha ha... già mà ham!

Bị bà vợ già chê quá cỡ, ông Tá già buồn tình bỏ đi, vừa đi vừa lảm bảm:

-Đúng là ... bụt chùa nhà không thiêng, để tui hát thử coi “**Mỗi năm đến hè thì ta nghỉ hè, nghỉ xong rồi ta phải đi học thôi...**”

Lê Thị Hoài Niệm

TÌNH MỘNG?

Đêm qua một giấc mộng du
Đưa em hồi quốc: mù u rụng đầy
Lên cao nguyên, xuống miền Tây
Mà sao đất, nước, trời, mây... toàn Tàu?
Quê hương cửa trước, sân sau:
Vá sau, rách trước, nát nhàu anh ơi!

*

Van ai đừng chỉ về chơi
Trẻ thơ đói khát, thành thơ đảng cười
Ở đâu rồi hỡi những người?
Nụ cười hạnh phúc của thời tự do?

*

Tỉnh ra mà dạ vẫn lo
Phải chi mộng mị để cho dân mừng!
Ý Nga, 2-7-2015

HÈ VỀ!

Bầy chim trốn tuyết đã về đây
Ríu rít suốt ngày trên nhánh cây
Khoe sắc: đuôi xanh bên cổ tím
Càng nhìn chúng xuống, càng ngậy, say!

Xinh xinh cúc trắng khoe hồng, vàng
Luống cải bẹ xanh, non dịu dàng
Em ngắm mê hồn nguyên buổi sáng
Là đây diễm tuyệt của thiên đàng.
Ý Nga, 2-7-2015

GIỮ ĐẠO LÀM DÂN

Mất giày, mất cả dép luôn
Người ngu: tán đờm kinh hồn sa cơ.
Người khôn: thất thế, giữ cờ!
Hại dân: kẻ đại, khù khờ ăn theo.
Gia phong, lễ giáo lộn lèo
Thuyền nhân, tỵ nạn chống chèo mà đi.

Ai chưa chết, sống, làm gì?
Đừng cho hậu thế khinh khi chúng mình!

Từng người góp sức hy sinh
Hậu sinh mới hiểu tội tình: bỏ đi!
Ý Nga, 2-7-2015

“BÁC” SAY, “CHÁU” XỈN

Chén anh, chén chú cả đêm!
Sáng ra bảnh mắt lại thêm chén thầy,
Trưa, cô mời cậu chén đầy,
Chiều chiều công tử ngật ngậy uống vui,
Tối về ả, gã uống chơi,
Tiểu thư uống thật: rót mời không ngưng,
Bà, ông, hấn, lão tung bùng
Chàng, nàng, bác, dựng chằng ngừng men cay
Cho nên giặc mới vào thay
“Bác” nằm say ngủ mừng ngày Hán nô.

*

Còn không thưa Chị cơ đồ?
Ai lo mất Nước? Ai vô ngục tù?
Ý Nga, 2-7-2015

*”Bác”: HCM, cháu: Đảng CSVN

Niềm Vui Của Cô Giáo Về Hưu

Trong mấy ngày qua Portland đã thực sự vào hè với những ngày nóng trên 90 độ. Thôi thì đã có những người ăn mặc rất đơn giản quần đùi áo tắm đi tới đi lui trong các siêu thị khoe chân khoe đùi thật là rất mát mắt. Đối với người bản xứ thì việc này đều “OK Salem” vì đó là “chuyện nhỏ” trong mùa hè. Nhưng nếu anh chị Việt Nam nào mà mặc “bộ pyjama kín mít tay chân” đi chợ Mỹ thì người bản xứ lại cho đấy là một chuyện kỳ lạ, kém văn hoá ngay vì đối với họ bộ pyjama” này chỉ có thể mặc trong nhà hay ở phòng ngủ mà thôi. Nhớ nhé.

Người viết còn nhớ cách đây mấy chục năm khi tôi còn làm việc ở một trường tiểu học công lập Portland, tôi đã thấy có một vị phụ huynh học sinh Việt Nam mặc bộ pyjama đến đón con đi học về. Có lẽ ông phụ huynh này mới đến xứ Mỹ và chưa hiểu những nét khác nhau về văn hoá trong cách ăn mặc giữa Mỹ Và Việt Nam khi ra đường chẳng?

Úi chào! Biết nói làm sao đây để ông cha hiền lành này biết rõ sự việc tế nhị này. Người viết đã phải vận dụng “mười phần công lực” nhẹ nhàng giải thích sự khác nhau giữa hai nền văn hóa Mỹ Việt với “nội tướng” của ông ấy để bà về nhà nói lại cho ông chồng là không nên mặc áo pyjama đến trường học đón con về nữa. Quả nhiên, những ngày sau đó, tôi không thấy chiếc áo pyjama xuất hiện ở sân trường tiểu học này nữa. Cám ơn bà xã của ông cha hiền lành giản dị thật thà này. Smile!

Cũng chính vì sự không hiểu luật lệ và văn hoá nơi chốn mà mình đến định cư mà tôi nhiều lần phải “uốn lưỡi bảy lần” để giải thích cho các phụ huynh học sinh rõ để họ hiểu rõ luật lệ xứ người.

Có lẽ quý bạn cũng đã biết con nít ở xứ Mỹ là "Number One", kè đến là chó mèo, hoa cảnh, quý bà và chót hết mới là quý vị "anh hùng mày râu" (Xin lỗi quý ông nhé, tôi không dám "phạm thượng" đến quý ông đâu, tôi chỉ "nghe sao viết vậy" mà thôi, xin quý ông "đại xá" cho tôi nhé. Cám ơn quý ông).

Con nít xứ Mỹ thì dễ thương lắm vì lanh lợi, mập tròn, trắng trẻo, nhưng ... (lại chữ Nhưng xuất hiện, mèn oi!), các bạn cần phải "kính nhi viễn chi" vì nếu các bạn "thương yêu" chúng theo kiểu Việt Nam ôm hun chúng, vỗ đầu vỗ đít chúng tùm lum, thì Bạn sẽ bị "rắc rối" với luật lệ "sexual abuse" ngay đấy.

Khi các “đấng học trò” này làm một màn “Tarzan nổi giận” la hét um sùm khi không hài lòng chuyện gì hay khi nghịch ngợm quá sức, Bạn cũng không được quyền “uýnh” các vị nhi đồng đó nhé, vì như vậy là Bạn đã phạm vào luật lệ “physical abuse” rồi và Bạn sẽ được mấy ông cảnh sát đến “hỏi thăm sức khỏe” của Bạn đấy! Nếu đứa trẻ phạm lỗi, Bạn chỉ được quyền “đôi lời tâm sự” giải thích lỗi phải cho chúng hiểu để chúng “tự sửa sai” chứ Bạn không được áp dụng chiến lược “thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi” như kiểu Việt Nam đâu nhé!

Bởi thế, khi trong lớp học có nhiều học sinh quá nghịch ngợm, không nghe lời hướng dẫn của cô giáo, tôi chỉ đành "mở miệng cười duyên", nhỏ nhẹ khuyên bảo chúng chứ không dám dùng thước kẻ khê tay chúng hay bắt quì gối như thầy cô giáo ngày xưa của tôi đã làm. Bởi thế, học trò xứ Mỹ không biết sợ thầy cô giáo gì cả và thầy cô giáo cũng không dám rầy la học sinh nhiều vì khi mấy "Ông học trò" này "nổi giận" thì thầy cô giáo và các học sinh khác sẽ được dịp thưởng thức "viên đạn đồng đen" vào một ngày "không đẹp trời" nào đó vì ở xứ Mỹ này chuyện mua súng và tàng trữ vũ khí thì lại dễ như "ăn cơm sườn" vậy.

Có nhiều phụ huynh cứ tà tà đánh con ở nhà khi con có lỗi và tà tà cạo gió cho con khi con bị bệnh, để lại nhiều vết bầm trên tay, trên cổ, trên vai các "cô cậu tí hon, đang lúc tuổi còn non" này. Các thầy cô giáo người Mỹ thấy những dấu tích đó, lập tức nhờ tôi mời phụ huynh học sinh đến trường để được giải thích rõ ràng và khuyên cáo phụ huynh không nên làm như thế nữa, nếu không, sẽ bị "rắc rối cuộc đời" ngay. Tôi lại phải một phen trình bày và giải thích sự khác biệt văn hóa Đông-Tây để cho cả nhà trường và phụ huynh cùng hiểu và cùng cảm thông với nhau.

Nhiều phụ huynh Việt nam không biết rằng cũng không thể để con cái dưới 12 tuổi ở nhà một mình vì không an toàn theo luật lệ của Mỹ. Thế mà vẫn có nhiều bà mẹ đi làm giao cho con cái, đứa lớn trông chừng đứa nhỏ hoặc là giao cho bà nội bà ngoại ở nhà trông cháu. Câu chuyện thương tâm đã xảy ra ở Texas mấy chục năm về trước khi bà ngoại khoá cửa nhốt hai cháu nhỏ ở nhà để đi mua đồ ở ngôi chợ gần đó. Ở nhà, hai cháu nhỏ chơi nghịch với que diêm làm cháy nhà nhưng không thể nào thoát ra ngoài được vì cửa bị khoá nên phải bị chết cháy trong biển lửa. Thật là đau lòng và đáng thương vô cùng.

Người Mỹ thường mướn các người giữ trẻ (babysitter) trông chừng nhà cửa và các con nhỏ tuổi mỗi khi họ cần phải ra ngoài dự tiệc tùng ban đêm hay đi công chuyện ban ngày. Các nhân viên làm việc ở các nhà giữ trẻ phải học qua các lớp học cần thiết về vệ sinh, về ẩm thực, về an toàn và phải có giấy phép hành nghề mới được.

Người viết đã có một thời gian làm việc ở các trường học công lập tại Portland, đã có ít nhiều kinh nghiệm làm việc với phụ huynh và học sinh nên xin được chia sẻ những điều cần thiết về luật lệ của Mỹ cho những người mới hội nhập vào xã hội Mỹ.

Tôi là một cô giáo làm việc có lãnh lương của chính phủ, tôi cũng có tổ chức những sinh hoạt để giới thiệu và vinh danh Văn Hóa Việt Nam tại các trường học công lập nơi tôi làm việc vào dịp Tết, vào những ngày lễ quan trọng, nhưng sự hy sinh và tinh thần phục vụ công ích của tôi làm sao sánh được với những người mẹ, người cha, những thầy cô giáo, những người làm việc thiện nguyện tại các trường dạy Việt Ngữ cuối tuần hiện tại. Xin cảm ơn quý vị đã có lòng gìn giữ ngôn ngữ và văn hóa hay đẹp Việt Nam.

Bây giờ tôi đã về hưu sau 20 năm hành nghề cô giáo và bây giờ được tự do tự mình làm chủ lấy mình, muốn thức khuya dậy trễ gì cũng được. “Smile!”

Những cô cậu học trò bé tí ngày xưa của tôi bây giờ đã trưởng thành, có người đang còn học Đại Học, có người đã “tay bết tay bông”, có người đã là bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư, luật sư v.v... thành công trên đường sự nghiệp và cũng có người đã đi về lòng đất lạnh dù tuổi đời còn thơ dại. Mỗi lần tôi có dịp gặp lại phụ huynh hoặc học trò cũ ngày xưa của tôi, họ vẫn còn nhận ra tôi là cô giáo cũ ngày nào dù đã bao nhiêu năm không gặp. Họ đến chào hỏi tôi một cách thân mật, lễ phép như xưa làm tôi rất cảm động.

Học trò vừa mới bãi trường hai tuần trước, những người bạn cũ của tôi cũng đã có nhiều người bắt đầu về hưu năm nay. Tôi xin được chia sẻ niềm vui được về hưu của tôi với các người bạn mới gia nhập vào hàng ngũ “Dân hưu trí” như tôi qua bài thơ Cô Giáo Về Hưu dưới đây nhé:

Cô Giáo Về Hưu

Viết tặng quý vị thầy, cô giáo về hưu như tôi

SL

Linh thủy.

Ó thích quá! Hết phải còn dậy sớm
Hết vội vàng uống lệ tách cà phê,
Hết ngóng trông chờ mau đến giờ về
Hết cau mặt, nuối mảy và giận dữ

Hết theo dõi từng lời, từng nét chữ
Hết “Reading”, “Homework”, hết “Writing”
Hết nhân, chia, trừ, cộng, số toán hình
Hết những lúc “duty”, làm bốn phận

Hết thước kẻ, bảng đen và phấn trắng
Xếp lại trang sách vở, trả lại trường
Chỉ mang về: ánh mắt với tình thương
Tuổi khờ dại, ngây thơ và hoa mộng

Tôi còn lại: những gì mình đang sống
Những sáng hồng, được dạo bước thành thơ
Ngắm hoa xinh, ngắm mây trắng lưng trời,
Trưa hè vắng, nghe tiếng chim vui hót

Đã đến lúc thấm nhuần hương vị ngọt
Của câu kinh, tiếng kệ, mõ chuông chiều
Để sửa Tâm, lập Tánh tốt cho nhiều,
Trống cội Phúc, gieo nhân Lành, mầm Thiện

Và tu tập mỗi ngày thêm tăng tiến
Giúp người vui, ta cũng được vui theo
Vi kiếp người như sợi chỉ mảnh treo:
Giữa Sanh, Tử, sát na trong khoảnh khắc

Tâm thanh thản, an vui, không trói chặt
Với lợi danh, không, sắc cõi trần gian
Lắng tĩnh tâm tìm đến Ánh Đạo Vàng
Thập thiện đạo hướng về bờ bến Giác

Sương Lam

Khi đi làm thiện nguyện trong lớp mẫu giáo của cô cháu nội Mya tại trường tiểu học Montclair trước đây, tôi thấy lòng vui như mở hội vì được ngắm nhìn những ánh mắt ngây thơ, những nụ cười hồn

nhiên của những cô cậu học trò tí hon này. Tôi thấy mình như sống lại tuổi ngây thơ ngày cũ khi cùng cười, cùng đùa vui với các em bé này.

Nếu bạn có điều gì phiền muộn, bực mình khi giao tiếp với “người lớn” trong gia đình hay ngoài xã hội, xin bạn hãy thử ghé qua một trường tiểu học gần nhà bạn nhất, rồi hãy lặng nhìn những học sinh đang chơi đùa trong sân trường giờ chơi hay lúc tan trường về, bạn sẽ thấy những phiền muộn đó tan biến theo tiếng cười vui vẻ, theo những bước chân nhảy nhót của các cô cậu bé tí hon này.

Rất giản dị, rất tâm thường nhưng sự hồn nhiên, vô tư của trẻ con sẽ đem đến cho bạn những nụ cười, những giây phút an bình đầy bạn ạ! Nếu bạn không tin người viết nói có đúng không thì xin làm thử một lần rồi sẽ biết. Vui lắm bạn ạ!

Mời quý bạn thưởng thức Youtube dưới đây để sống lại thời hoa mộng tuổi học trò ngày cũ.

Youtube Phượng hồng

<https://www.youtube.com/watch?v=yy1atVKhUxg>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam